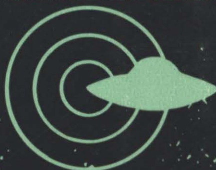
ufo-nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

8

DECEMBER 1969

4,00 kr. incl. moms

UFO-NYT

Redaktion:

Iver O. Kjems (ansvarshavende),
Vesterkærsvej 13, 2650 Hvidovre/Avedøre,
tlf. (01) 78 36 13.

Frank Pedersen,
Solvænget 6, Uggeløse pr. 3540 Lynge,
tlf. Lynge (03 277) 732.

Redaktionsekretærer:

Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. sal t.h.,
5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Bodil Kromann,
Hattemagerstien 32, 2300 København S,
tlf. (01) 55 92 88.

Kontakt til udlandet:

Willy Wegner,
Odinsgade 2, 4. sal. 2200 København N.

Regnskabskontor:

(og øvrige henvendelser)

G. Weichardt,
Oxford Allé 3 A, 2300 København S,
tlf. (01) 55 77 34,
giro nr. 11 77 25.

Forlaget:

Enid Pedersen,
Solvænget 6,
Uggeløse pr. 3540 Lynge.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D.kr. 32,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nr. (Se ovenfor).

Abonnement kan også bestilles på ethvert postkontor samt hos landpostbudet.

Adresseændringer og reklamationer over uregelmæssigheder vedrørende bladets tilsendelse bedes rettet til det lokale posthus.

S.U.F.O.I. og „U F O - N Y T"

De i „UFO-NYT" offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

Næste UFO-NYT udk. omk. 15. feb.

WESTERMANN, SVENDBORG

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Teknisk afd.: Frank Pedersen, Solvænget 6, Uggeløse pr. 3540 Lynge. Tlf. (03 277) 732.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen 8, 8900 Randers, tlf (06) 43 10 05, giro nr. 11 77 25.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1., 4900 Nakskov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Harridslev pr. 8900 Randers.

Ovesættelsescentral: Bodil Kromann.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør. Tlf. (01) 53 10 35.
X. P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm. Tlf. (01) 86 16 77.
G. Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S. Tlf. (01) 55 77 34.

Repræsentant for Fyn:

Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2.sal th. 5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 58 44.

Repræsentant for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1., 4900 Nakskov.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei 1, Bergen, Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

Hynek forlader Blue Book

Et 21-årigt fortsat tilsyn med USAF's UFO-situation sluttede den 30. juni, da Air Force undlod at forny Dr. J. Allen Hyneks kontrakt. Hans afgang som videnskabelig rådgiver for Project Blue Book foregik stille, uden officielle meddelelser eller fanfarer og faktisk uden diskussion.

Dr. Hynek fik først at vide, at han var sagt op, da der overraskende blev ringet til ham fra Mr. John Sweeney, monitor for McGraw Corporation, der tjener som et aktieselskab med opsyn af udbetalinger til det civile personel ved Wright-Patterson Air Force base under kodenavnet „Den gyldne ørn". Mr. Sweeney underrettede Dr. Hynek om, at der ingen midler var sat af til ham i det nye finansbudget. Hans telefonopringning var ikke officiel – blot som en ven, der meddeler et forhold, der var overraskende for ham.

Selvom undladelsen af at forny Hyneks kontrakt kan fortolkes som et forudgående tegn til, at Project Blue Book snart vil ophøre, kender Dr. Hynek intet til sådanne planer. Enhver spekulation i den retning ville forekomme forhastet.

Man husker, at Condon har anbefalet at standse Blue Book, men på et nyligt fremsat spørgsmål fra dette kontor til SAFOI, fik man den oplysning, at Air Force endnu ikke har besluttet, om de vil give deres tilslutning til Condon rapportens kendelse eller ikke –

Efter vort synspunkt er det sandsynligt, at Hyneks forbindelse med Air Force vil fortsætte på et højere plan, og at hans adskillelse fra Project Blue Book kun er et forberedende skridt, som uforsætligt giver lejlighed til genansættelse i en ny rolle. Et sådant træk kunne foretages uden publicity, da det stemmer overens med Air Force's nuværende stilling, nemlig at UFO-mysteriet vil blegne bort ligesom tidligere tiders heltegerninger.

The APRO Bulletin, maj-juni 1969. /BK.

Plasma-jet - eller Ion-motor - en realitet i Rusland?

I en nyhedsudsendelse fra Sveriges Radio, d. 20. oktober 1969 kl. 13,00 blev det meddelt, at russerne har opfundet en motor, *der kan hente kraft fra rummet* og opnå fantastiske hastigheder. Den skal ikke blot anvendes til interplanetarisk rumfart, men tillige til overlydsflyvninger i Jordens atmosfære.

Se mere om den nye russiske motor på side 346 i dette nummer. **– Vi venter med spænding på mere detaillerede oplysninger.**

IOKj.

OBSERVATIONER

Den mærkelige sag fra Falcon Lake

Af Brian C. Cannon.

Leder af Canadian Aerial Phenomena Research Organization.

I tidligere artikler (UFO-NYT nr. 4, 1969) har vi kort omtalt Stephen Michalaks oplevelse og hans møde med et usædvanligt fartøj ved Falcon Lake, Manitoba, den 20. maj 1967. Selve hændelsens natur i forbindelse med den bevislige forandring af Michalaks fysiske velbefindende krævede en omgående og fyldestgørende undersøgelse foretaget af erfarne og veludrustede personer.

Videnskabsmænd fra forbundsregeringens ministerium for sundhed og forsorg, det nationale forskningsråd, folk fra den canadiske hær og repræsentanter fra universitetet i Colorado var alle i et vist omfang involveret i det enorme arbejde med at sortere de kendsgerninger, der er tilknyttet sagen. Efter at mange af de gentagne og uvedkommende data var fjernet efter denne vurdering fra agtede instanser, blev det i stigende grad øjensynligt, at man ikke nåede til nogen reel konklusion på trods af insinuationer om bedrag, hallucinationer og forsøg på økonomisk gevinst fra Michalaks side. Der er intet holdepunkt for disse antagelser og de afspejler i de fleste tilfælde individuelle og ikke fælles opfattelser.

Hvorfor den canadiske regering vælger at kvæle diskussionen om observationen er endnu ikke klart. I november 1967 svarede forsvarsminister Leo Cadieux negativt på et spørgsmål fra medlem af parlamentet Edward Schreyer, om resultaterne af den formelle undersøgelse ville blive offentliggjort eller ikke. Samtidig blev der fremsat planer om at overføre ansvaret for kontrollering af UFO-rapporter fra forsvarsministeriet til det nationale forskningsråd, og det gav således håb om en mere rimelig tilnærmelse til emnet fremover. Dr. Peter Millman, leder af udforskningen af den øvre atmosfære for NRC har udtalt: „Vi ønskede at få UFO-sagen ud af al dette hemmelighedskræmmeri". Imidlertid skulle UFO-entusiasternes begejstring blive meget kortlivet!

Canadian Aerial Phenomena Research (den canadiske UFO-) Organization kunne i det mindste skaffe den del af Michalak-akterne, der i det væsentlige dækkede undersøgelserne på stedet, foretaget af folk fra den canadiske hær og en rapport af S. E. Hunt fra ministeriet for sundhed og forsorg, der omtaler mulighederne for strålings-forurening i området for den påståede landing. Disse dokumenter repræsenterer kun en brøkdel af hele materialet, og det er umuligt at udlede regeringens standpunkt med hensyn til Michalaks udsagn og påstande. Der var stærke formodninger om, at den radioaktivitet, der blev opdaget på stedet skyldtes selvlysende urskivemaling. Støtte til denne idé kom fra universitetet i Colorado, som måske og måske ikke har lavet deres egne analyser af jordprøverne. Man fandt ud af, at radium 226, et grundstof tilknyttet uran og thorium, var kilde til strålingen, hvilket førte til den tanke, at „nogen" kunne have forurenet området i et forsøg på at skaffe ekstra bevis for UFO-besøget.

Eftersom der også blev bemærket et radioaktivt materiale på metalstængerne, der blev fundet på stedet den 19. maj 1968, besluttede CAPRO at sammenligne de to kilder, da NRC (forskningsrådet) hævdede, at radioaktiviteten på stængerne skyldtes naturligt forekommende uran. Analyser bekræftede tilstedeværelsen af radium 226, samme kilde, som blev fundet i jordprø-

verne! Teorien om den selvlysende urskive-maling blegnede betydeligt. Fundet af metalstængerne den 19. maj 1968 resulterede i, at man spekulerede meget over, om Michalak igen havde anbragt bevismateriale for at støtte sin historie. Besøget i maj 1968 var planlagt efteråret før og Michalak tilkendegav overfor mig, at han ønskede at besøge stedet et år efter hændelsen for at undersøge det omgivende løv og det, der voksede på klippen. Dr. Roy Craig fra Colorado universitetet skriver i sin rapport: „I betragtning af grundigheden ved tidligere eftersøgninger af stedet efter radioaktivt materiale, er det usandsynligt, at de partikler, der blev opdaget et år senere, var blevet overset, hvis de havde været der, da tidligere eftersøgninger blev foretaget". CAPRO undersøgte jordprøverne taget fra stedet i juli 1967 og fandt de samme partikler af metal, hvilket antydede, at fragmenterne havde været der i det mindste siden juli 1967. Selvfølgelig har de canadiske myndigheder også de samme partikler i deres prøver, men har ikke opdaget dem.

Yderligere analyse af metallet viste, at det indeholdt en meget høj koncentration af sølv – meget højere end man normalt ville kunne finde i rent „natur"-sølv eller kommercielt fremstillet sølv som f. eks. Sterling eller møntsølv. Forskellige prøver viste fra 92 pct. til 96 pct. sølvindhold, mens man kun fandt ganske lidt kobber – 1 pct. til 2 pct. Normalt kan man vente at finde fra 7,5 pct. til 10 pct. kobber-koncentration i tilgængeligt Sterling eller møntsølv.

Skønt fundet af sølvet ikke i sig selv er et uomtvisteligt bevis på, at en mærkelig maskine steg ned nærved Michalak, er det endnu en oplysning, der passer ind i rebussen om Falcon Lake UFO'et. Disse stykker af sjældent metal blev fundet indenfor et område på 18 tommer, (45 cm) kun fire fod (1,2 m) fra midten af klippen, som objektet svævede over! Stykker af kvarts krystaller og klippe indesluttet i og overtrukket sølv-fragmenterne antydede, at metallet havde været udsat for varme på stedet. Hvis Michalek ikke anbragte dette bevismateriale, er det så muligt, at en anden tilfældigvis har smel-

De mærkelige forbrændings(?)-mærker ses tydeligt på Stephen Michalak's bryst.

tet en eller anden form for sølv netop her? Dette resonnement forekommer mere latterligt end idéen om, at Steve Michalak var ansvarlig. Stedet ligger ca. to miles (3,2 km) fra vejen i en afsidesliggende egn af Whiteshell Reserve. Selve tanken er søgt og sandsynligheden for at nogen har valgt netop dette klippe-plateau, ligger meget langt ude.

Det store antal data i denne sag peger i høj grad hen på, at Michalak siger sandheden om sin oplevelse. Et bedrag af dette format måtte udføres af en person med et fantastisk kendskab til tidligere UFO-rapporter, og der er intet, der tyder på, at Michalak var det mindste interesseret i fænomenet før den 20. maj 1967. Der er tegn på, at der var noget, der landede ved Falcon Lake, og dette er anført i bemærkningerne af de canadiske styrkers undersøgelses-officer, major P. Bissky, som erklærede: „... der er visse kendsgerninger, så som Mr. Michalaks sygdom og forbrændinger og den meget omtalte cirkel på stedet, der er uforklarlige". Under henvisning til direkte fysisk bevis, sagde Dr. Craig i Colorado-rapporten: „... der fandtes et tydeligt aftryk af en type, der muligt kunne have været lavet af en stor tallerken eller af et væsen fra en tallerken, (som i sag nr. 22)". (Red.: Sag nr. 22 i Colorado-rapporten var Falcon Lake observationen).

Hertil må vi tilføje den sygdom, Michalak led af i dagene og månederne derefter. Skønt han lå i sengen en uge efter hændelsen med kvalme, hovedpine og besvimelsesanfald, var det mest foruroligende symptom det tilbagevendende geometriske mønster af forbrændinger på hans bryst, udslættet på hans hænder og ben og opsvulmningen af hans krop. Hver 110. til 115. dag måtte han se hjælpeløst til, når sygdommen ramte ham, og til trods for, at han konsulterede ialt 27 læger i Winnipeg, var ingen i stand til at stille diagnosen. Til slut traf han i desperation aftale om indlæggelse på Mayo klinikken i Rochester, Minn. i august 1968, og efter talrige undersøgelser og prøver vendte han hjem to uger senere. Skønt vi endnu ikke ved, hvad lægerne på Mayo klinikken fandt ud af, synes Michalak at have kommet sig efter seks måneders medicinsk behandling, foreskrevet af hospitalet. Ifølge Michalak fortalte lægerne ham, at han havde en kemisk urenhed i blodet, men arten af det kemiske stof kendes ikke på dette tidspunkt.

Efter to års undersøgelser har CAPRO kun fundet bevismateriale, der støtter Michalaks erklæring. Han er blevet undersøgt mentalt og fysisk og har genfortalt sin beretning under hypnose. Hans tur til Rochester og hans medicinregninger financierede han selv, et kostbart foretagende for at bevise en opdigtet historie. Dog tvivler mange, og mange spotter og vender ryggen til noget, de ikke kan fatte eller forstå. I den endelige analyse må vi enten acceptere eller forkaste den kendsgerning, at Michalek, som så mange andre også har hævdet, har stået overfor et uidentificeret flyvende objekt. „Jeg tager mig ikke længere af, hvem der tror på mig", sagde han, *„jeg ved, hvad jeg så!"*

Canadian UFO REPORT, juli-aug. 69. /BK

Hans bil „dør"

„Dunedin Evening Star", lørdag d. 24. maj 1969.

En mærkelig begivenhed med indblanding af mystiske objekter fra oktober 1967 blev ikke afsløret dengang. Den angik Mr. B. J. Collett, direktør for en transport-forretning i Sussex, England, som kørte en Ford transportvogn fra sit hjem til Redditch ved Birmingham. Kl. 04,30 kørte Mr. Collett ad A32 mod Reading. Han havde en tom, lige vej foran sig, ganske godt oplyst af måneskinnet, og han lyttede til spansk musik på bilradioen.

Pludselig døde radioen hen, vognens forlygter svigtede og motoren satte ud. Mr. Collett bremsede og gik ud for at se efter under motorhjelmen.

Når alt sådan svigtede på en gang, måtte det være batteriet, det var galt med, afgjorde han. Måske var en ledning gået løs. Men begge ledninger (kabler) var intakte. Han efterså sikringerne, tændrørsledningerne og strømfordeleren. Alt var i orden.

Da han gik ind i vognen for at prøve starteren igen, bemærkede han omridset af et skyggeagtigt objekt mod himlen længere fremme ad vejen.

Det var ikke så iøjnefaldende, at det tiltvang sig hans opmærksomhed, men ikke desto mindre

var han opmærksom på det, da han drejede på startnøglen ... igen uden resultat.

Mr. Collett sad der i flere minutter. Da han næste gang prøvede startnøglen gik motoren livligt i gang, lygterne tændtes og ligeså gjorde radioen. Mr. Collett kørte omkring 400 yards henad vejen. Vognen „døde" igen, og han så endnu en gang efter under motorhjælmen; for denne gang lagde han mærke til en lugt som om der var brand i det elektriske system.

Imidlertid syntes det ikke at komme fra køretøjet. Han rettede sig op, så sig endnu en gang om og bemærkede igen det utydelige objekt på himlen – ca. 100 yards borte.

Mr. Collett forbandt ikke objektets tilstedeværelse med sine fortrædeligheder. Genstanden gjorde stadig ikke noget større indtryk på ham, siger han, men hvad det end kan have været, så var det der, og han dannede sig et klart billede af formen og størrelsen.

Det lignede mest en udfladet isvaffel, 18 meter i diameter ved randen og ca. 9 meter fra den krumme øverste flade til spidsen af den kegleformede underste del.

Mr. Collett fortæller, at han betragtede det i flere minutter og så det lidt efter stille glide bort mod højre og forsvinde over nogle træer.

Da det var forsvundet, prøvede han med startnøglen og fandt køretøjet i orden igen. Det var en besynderlig oplevelse, men han fortalte ikke historien til aviserne. Desuden var der ingen vidner til at støtte hans historie. Men hændelsen forbløffede ham, og nogle dage senere satte han sig i forbindelse med Mr. Charles Bowen, redaktør for „Flying Saucer Review", som sendte Dr. Bernard Finch og Mr. R. H. B. Winder ud for at interviewe ham.

Dr. Finch, som har været UFO-forsker i 15 år, udspurgte Mr. Collett omhyggeligt og havde det indtryk, at han var oprigtig. Han fik at vide, at bilisten havde haft en følelse af spænding, som mange mennesker har oplevet det før et tordenvejr, og at hans trommehinder havde slået knald.

„Øjensynligt", rapporterede Dr. Finch, „har der været betydelige lufttryk-forandringer i nærheden af objektet".

„Da Mr. Collett genoptog kørslen, fandt han, at han havde betydelige vanskeligheder med at få bevægelserne med hænder og fødder til at passe sammen. Det var som om han måtte lære kørebevægelserne helt forfra igen. Alle uvilkårlige bevægelser måtte udføres under overvejelse.

„Disse symptomer er set hos andre vidner, som har været nær UFO'er, og man kan kun formode, at „kraftfeltet" har forstyrret de periferiske nerver og deres forbindelser med rygmarven, således at refleksbuen midlertidigt er blevet „slået ud".

„Til støtte for dette hørte vi, at Mr. Collett senere klagede over en mærkelig „prikkende, valen og kravlende fornemmelse" i fingerspidserne – en meget betegnende tilstand for nerver, der er ved at heles".

New Zealand Scientific Approach,
14. juli 1969. /BK.

Brasilien har stadig „UFO-bølge"

Skønt nyheder om UFO-observationer har været relativt få i de sidste par måneder i det meste af verden, har aktiviteten fortsat i stadig stigende grad i Brasilien. Mrs. Irene Granchi fra Rio de Janeiro og Jader Pereira fra Porto Alegre har begge meddelt til hovedkvarteret, at observationer af lavtflyvende objekter såvel som landinger nu er dagligdags begivenheder. Det følgende er et sammendrag af de sidste tilfælde:

Den 13. marts erklærede Angelo Randi, at han, da han kørte på Hortolandia Road i området, hvor mange UFO-observationer har fundet sted i de sidste måneder, observerede et livligt gult objekt, som skiftede farve fra gult til grønt, derefter blåt, lilla og grønt igen. Han sagde, at han ikke var bange, satte farten på bilen ned, og lyset kom hen imod ham. Da det nærmede sig, sagde han, blev det sløret, og hans syn blev forstyrret. Han besluttede at sætte farten op, men motoren i vognen fortsatte med at gå langsommere, indtil den helt standsede. Derefter følte han sig lammet, skønt han ikke mente, det var af skræk. Selvom han ikke kunne bevæge sig, kunne han følge med i det hele, fortalte han UFO-forskerne, indtil objektet forsvandt. Randi er forretningsmand fra Vila Castelo Branco, og hændelsen fandt sted kl. 16,45 den 12. marts.

En af de mere bizarre og næsten utrolige rapporter bliver for tiden grundigt undersøgt af APRO's repræsentant, professor Pereira, og hans kolleger i CBPCOANI. Den vedrører en soldat ved navn Jose Antonio, som hævder, at han den 8. maj 1969 så et diskos-formet objekt, hvor ud af der kom tre små gule mænd med langt hår og skæg og fremstående kindben. De havde en slags våben, som blev rettet mod Antonios ben og lammede ham. Så kom de hen til ham og satte en plasticlignende hjælm på hans hoved og talte til ham. De tog ham med ind i objektet, som var på størrelse med en stue og havde en midterstolpe, der gik fra loft til gulv samt fire sæder ligesom i en flyvemaskine. Han blev sat i et sæde og et sikkerhedsbælte blev fastspændt, derefter hørte han maskinens start (! - red.) og objektet løftede sig fra jorden. Da de var kommet i luften, sagde han, vendte objektet sig med bunden i vejret, men det generede ham ikke. Antonio hævder, at han var i objektet i 48 timer, at han følte sig træt, og at objektet på et tidspunkt var meget nær ved noget, der var meget lysende, han mente det var Solen. Senere, sagde han, landede UFO'et og han blev ført ind i et skinnende gråt rum, hvor der lå menneskeskikkelser til den ene side. Man fik ham til at drikke en bitter, grønlig vædske, fortalte han, og han fik stillet mange spørgsmål om visse tilstande på Jorden. Så vendte UFO'et tilbage til Jorden, rejsen tog ikke lang tid, og han blev sat af i Colatina, hvor han tog et tog på Vitoria-Minas linien. Han følte sig omtåget, sagde han. Antonio fortalte sin historie til myndighederne og blev ført til militærhospitalet, efter sigende til mentalundersøgelse. Geraldo Lopes da Silva, jernbanestationens politimand, der fandt ham flakkende om på baneterrænet den 10. maj, er overbevist om, at han talte sandt.

Skønt det ovenstående er et sammendrag af hele historien, giver det de vigtigste oplysninger, som de blev meddelt af Antonio. I en samtale med Mrs. Granchi den 1. juni sagde professor Pereira, at sagen bliver undersøgt meget omhyggeligt af *det brasilianske luftvåbens fjerde flyveafdeling, som tager sig af UFO-undersøgelser i det område.*

Den 21. maj så ti vidner et mærkeligt, lysende objekt, der dansede omkring på himlen over Bauru ved daggry. Det fløj op og ned og vandret med høj hastighed, men da en flyvemaskine optog forfølgelse, forsvandt det.

Ved Itajuba, Mina Gerais, så næsten hele befolkningen den 29. maj et glødende objekt, som fløj over byen i lav højde, og mens det befandt sig over byen, var al elektricitet afbrudt.

Omkring ved samme tid kørte Calisto Bordes de Mouros, lærer ved den tekniske skole og rådgiver i Contel, fra Maria da Fe til Itajuba, da et strålende objekt kom til syne over hovedvejen, og han mistede herredømmet over vognen, der endte på tværs af vejen. Han rapporterede hændelsen til myndighederne i Belo Horizonte gennem sin amatør-radiosender.

To brødre, Jose Maria Braga og Jose Maria Neto, der kørte i en lastbil på hovedvejen fra Itaguai til Santa Cruz ved daggry lørdag den 31. maj fik øje på et cirkelrundt objekt, som udsendte et kraftigt lys, mens det svævede over en græsklædt mark ved Itaborai. Begge mændene stod ud af lastbilen for at se bedre og observerede, at objektet, der var ca. 13 m bredt, havde et rødt lys i toppen, der meget lignede det omdrejende røde lys på en politibil, mens bunden udsendte et blåligt lys.

Da de to mænd var 700 m fra objektet, blev det blålige lys stærkere et øjeblik og gik derefter ud. Mændene kunne da se et mørkt omrids, der kastede en skygge på marken, og derefter steg det lige op uden en lyd og forsvandt ud af syne. Observationsstedet var nær ved Santa Cruz luftbase.

APRO Bulletin, maj-juni 1969. /BK.

Mærkeligt objekt set i Alaska

En velskrevet og detaljeret artikel i „DAILY EMPIRE" Juneau, Alaska, for den 4. januar 1969 omtalte nogle meget interessante observationer, som fandt sted i omegnen af Hawk Inlet den 15. og 16. december 1968. Det følgende er et sammendrag af denne artikel:

Ken Marlowe, ejer af lastbåden „Teel", og Ralph Kern rapporterede at have set et „rent hvidt lys" – kugleformet og ca. 20 fod (6 m) i diameter med to klart lysende 4 fod (1,2 m) store glober over sig – mens de befandt sig ved Hawk Inlet kl. 15,30 den 15. Da det først blev set, afviste Marlowe det som en reflektion fra en islagt skrænt eller en aluminiumbåd, men

han så snart nøjere på det, da han bemærkede, at det var begyndt at bevæge sig langsomt hen imod hans båd. Marlowe betragtede det i kikkert, men kunne ikke identificere det. Kl. 19,00 fløð kuglen på vandet inden for en kvart mile fra „Teel", da den pludselig steg op af vandet og langsomt fløj ud af syne over en nærliggende bjergryg.

Kl. 18,00 den følgende aften (den 16.) lagde Marlowe og Kern „Teel" i dok ved konservesfabrikken ved Hawk Inlet; det sneede. Da Marlowe var ved at tilberede aftensmaden, så han ud i snestormen og så det samme mystiske lys igen, denne gang i langsom bevægelse i retning af konservesfabrikken fra omkring en halv mile's afstand. Da kuglen var svævet hen til få yards fra dokken, kaldte Marlowe marinens radiotelegrafist i Juneau. Det tog ca. 30 sekunder at få fat på telegrafisten og på det tidspunkt var objektet direkte over „Teels" mast i en højde af omkring 70 fod (21 m) over dækket; masten er 40 fod (12 m) høj. Begge mænd var bange, objektet var lydløst og netop som Marlowe trykkede på knappen for at kontakte telegrafisten dykkede objektet. Imens havde marine-telegrafisten forbundet linien med Elmendorf Air Force og kystvagten, så de kunne høre Marlowes beskrivelse af observationen.

Efter tilnærmelsesvis fem minutter fra det tidspunkt, hvor Marlowe havde optaget forbindelse med marinens telegrafist gik bådens elforsyning i stå og forbindelsen blev afbrudt. Marlowe var først ikke klar over, at elforsyningen var helt standset, fordi objektet udsendte sådan et klart lys. Da han gik forud for at sætte hjælpebatterierne i gang, blev han klar over, at hele forsyningen var afbrudt. Han løb derefter hen til konservesfabrikken for endnu engang at få kontakt, idet han bemærkede, at lyset fra objektet over hans båd, som var 200 fod (60 m) borte, var klart nok til at oplyse bygningen indeni. Da han ikke fandt nogen radio eller andre midler til at få kontakt, gik Marlowe tilbage udenfor og gjorde holdt for at standse hjælpe-dieselmotoren, som „bare løb rundt". Da han nåede den for at stoppe den, bevægede objektet over båden sig bort og dieselmotoren begyndte at fungere normalt. Til slut forsvandt det ud af syne efter at Marlowe og Kern havde observeret det i 15 minutter. Da det var forsvundet var „Teels" batterier stadig ude af funktion, men da de var blevet opladet med en hjælpe-benzinmotor, vendte alt tilbage til det normale og Marlowe gik maskinen igennem, men kunne ikke finde noget galt ved den.

Denne observation er af særlig interesse, fordi en dieselmotor var berørt. Tidligere har dieselmotorer ikke reageret på UFO'ers tilstedeværelse.

The APRO Bulletin, maj-juni 1969. /BK.

UFO'er over det caribiske hav

APRO's repræsentant i Cartagena, Columbia, kaptajn Marcos Arriza, tidligere i Columbias flåde, har fremsendt en rapport om sin observation, den 4. maj 1969 om aftenen.

Kaptajn Arriza stod på sin terrasse kl. 22,00 (øststatstid), da han observerede fænomenet. En gruppe på omkring 50 lys i forskellige farver bevægede sig langsomt fra syd til nord. Deres bane så ud til at være horisontal og ingen lyd kunne høres. Formationen tog 75 sekunder om at krydse himlen, fra 10 grader over horisonten i syd til 10 grader over horisonten i nord (skybanker dækkede de første 10 grader over horisonten over det caribiske hav). Den nåede et maksimum på 40 grader over horisonten, og alle objekterne efterlod spor bag sig.

Vidnet observerede objekterne gennem en kikkert 7x35 og beskriver dem som „funklende kugler, nogle mindre ‚nogle større". De større kugler var gule og undertiden hvide, og de små kugler var enten grønne eller røde. Hele formationen vedligeholdt form som en cylinder, dækkende 28 buegrader i længden og 5 buegrader i bredden.

Kaptajn Arriza, som er velbevandret i astronomiske sager, erklærer i sin rapport, at objekterne ikke kunne have været flyvemaskiner eller meteorer af nogen slags; den langsomme fart og formationen ville ikke kunne opretholdes af en gruppe meteorer. Skønt han ikke var i stand til at udregne formationens højde eller afstand, mener han, den bevægede sig stik 03 grader mod Haiti fra det sydlige Panama.

The APRO Bulletin, maj-juni 1969. /BK.

UFO'er ved raket-afskydningssteder i South Dakota, USA

Følgende meddelelse blev fremsendt af to flyvere, som har bedt om, at man tilbageholdt deres navne, så de vil blive betegnet som flyver A og flyver B:

„Om natten den 10. august 1968 omkring kl. 0800 Zulu observerede jeg, flyver A, sammen med flyver B på South Dakotas nattehimmel et lys, der bevægede sig med høj hastighed i vestlig retning. Vi er og var på det tidspunkt i sikkerhedspolitiet på et af US Air Force's raket-afskydningssteder. Vi var på vej tilbage fra en rutine-kontrolrunde, da vi fik øje på objektet.

Da vi så det nærme sig, bemærkede vi, at farven var klart hvid og til tider strålende orange. Objektet drejede mod syd og standsede over en af vore ramper, eller jeg skulle måske sige i området for en af vore ramper. Så fortsatte det mod øst og stoppede over en anden rampe. Der blev det resten af natten og syntes til tider at dele sig i to og derefter samle sig igen. Disse ramper er ubemandede og fjernstyrede. Lysene blev tændt, og i dette øjeblik kunne vi fra vort udsigtspunkt se objektet hoppe højere op i luften med en rød udstødning og derefter vende tilbage til den oprindelige position bag en lille bakke, der skjulte rampen for vort blik. Dette var alt vi så resten af natten, og om natten den 12. august blev det samme (eller et lignende) objekt set af mig alene. Det så ud til at befinde sig over den samme rampe og steg undertiden i vejret. Området lige bag den lille bakke var oplyst (af objektet) på samme måde som en bondegård kan lyse op om natten på landet. Også mod vest i området over en anden rampe fandt en lignende aktivitet sted, blot i større afstand. Den jeg talte om før (observation nr. 1) var i en afstand af omkring 10 miles (16 km) fra vort opholdssted.

Andre observationer er rapporteret her ved Ellsworth Air Force base, men jeg omtaler kun det til Dem, som jeg har set sammen med mine kolleger og af sikkerhedsmæssige grunde har jeg udeladt, hvad jeg mener er fortrolige informationer. Jeg sender Dem dette brev, for jeg føler, at sådanne observationer skal rapporteres til ansvarlige mennesker og jeg stoler på, at vore navne ikke vil blive offentliggjort".

The APRO Bulletin, maj-juni 1969. /BK.

Politi og farmere ser UFO i Californien

En 4 timer lang observation af et ualmindeligt, flyvende objekt, gjort af borgere og politibetjente i Vina, Tehama County, Californien, den 24. maj 1969, er blevet undersøgt af APRO-medlem William M. Murphy, som fornyligt indsendte sin rapport til hovedkvarteret.

Observationen begyndte kl. 0230 en måneløs og klar nat. Det første vidne, Tom Kitchen, en mand i tyverne, pløjede en mark med en traktor (for at undgå dagens hede), da han blev opmærksom på en klar lyskilde „ca. så stor som en lille bus". Den oplyste en palmelund omkring 150 yards fra det sted, hvor han var. Kitchen betragtede objektet et par minutter og besluttede så at vække sin formand, John Sharp, hvis hus var i nærheden. Sharp og hans kone var allerede blevet vækket af deres hund, som hylede (skønt flere heste, som var tre eller fire hundrede yards borte, tilsyneladende ikke forstyrredes af fænomenet) og de gik begge ud i marken. Sharp tog sin riffel frem og alle vidnerne observerede objektet af og til i en time gennem riflens kikkertsigte med 4 ganges forstørrelse. På intet tidspunkt havde de i sinde at skyde på objektet. I dette tidsrum blinkede det ret hyppigt eller blev tåget. Vidnerne kunne ikke bedømme højden eller størrelsen af objektet, men de mente, det var ret lavt nede og ganske stort.

Mens de så på det, bevægede objektet sig bort fra området, da det fulgte efter et Southern Pa-

cific godstog, som passerede i nærheden; men det vendte meget snart tilbage til den oprindelige position, skønt noget højere på himlen.

Kl. 0345 besluttede de at ringe til Tehama County's sherif-kontor. Kl. 0430 ankom undersherif William Gonzales, to mænd fra Californiens landevejspatrulje og en politibetjent fra Corning til stedet og fik med det samme øje på objektet, men kunne ikke identificere det. Alle så derefter objektet udsende en „orange lysstråle eller udblæsning" mod sydøst med regelmæssige 5 sekunders intervaller, som de målte ved hjælp af et ur. Gonzales kørte så over til et udkigstårn i statsskoven på den anden side af objektet og betragtede det i kikkert sammen med en forstbetjent. Det blev derved øjensynligt, at lyskilden befandt sig *mellem* de to vidnegrupper, og altså ikke kunne være resultatet af en astronomisk fejlidentificering. Gonzales og forstbetjenten hævdede at have set en „bog-lignende eller firkantet struktur på genstanden".

Objektet forblev synligt for alle vidnerne et godt stykke tid efter solopgangen kl. 0600. Kl. 0630 steg det hurtigt og lodret mod sydvest, idet det stadig periodisk udsendte det orange lys, og endelig forsvandt det. Vidnerne rapporterede, at objektet blev klarere, hver gang det bevægede sig. Den nøjagtige højde, størrelse eller form på objektet kunne stadig ikke bestemmes.

Ubekræftede pressemeddelelser fortalte, at Air Force officerer fra Hamilton og Beale Air Force baser undersøgte hændelsen. En anden rapport meddelte, at den nærliggende Red Bluff radarstation ikke havde opdaget noget ukendt luftfartøj i nærheden. Forklaringer som lavtflyvning, sprøjtefly, omstrejfende balloner og andre naturlige eller menneskeskabte objekter blev afvist af politibetjentene.

Eftermiddagen efter observationen aflagde en Air Force løjtnant besøg hos vidnerne og „foreslog" dem ikke at tale for meget om det bagefter. Den følgende dag ankom UFO-forsker Murphy på stedet og interviewede Sharps og Tom Kitchen. Murphy talte bagefter med Gonzales og fik yderligere oplysninger. Gonzales erklærede, at objektet, da han ankom (da det var i en højere position) havde en tilsyneladende størrelse som en baseball, holdt i en arms længde. Det var absolut lydløst (bekræftet af de andre vidner, da det var lavt over marken). Da han blev spurgt, om det kunne have været planeten Venus eller et andet himmellegeme, svarede Gonzales „definitivt nej". Det var alt for stort til at være Venus, sagde han og påpegede, at man så objektet bevæge sig. Ydermere står Venus op i øst og objektet forsvandt stik mod syd-sydøst.

UFO-forsker Murphy aflagde derefter besøg på kontoret for Californiens landevejs-patrulje ved Red Bluff, og det blev meddelt ham af en uniformeret kvinde, at „der intet var noteret", der pegede hen på, at en politipatrulje havde været på stedet. En overbetjent talte derefter med Murphy og forklarede om de vanskeligheder, Air Force og pressen havde givet to patruljebetjente i 1960, så Murphy pressede ikke overbetjenten for flere oplysninger. Overbetjenten refererede til den berømte Red Bluff sag den 13. august 1960, hvori betjentene Charles A. Carson og S. E. Scott var indblandet.

Murphy henvendte sig så til Corning politistation. De var samarbejdsvillige, men kunne ikke føje meget til de allerede kendte oplysninger. Vi vil gerne takke Mr. Murphy for hans hurtige og nøjagtige undersøgelse af denne be tydningsfulde sag.

The APRO Bulletin, maj-juni 1969. /BK.

UFO-observation i Lafayette distriktet, USA

Af. Geneva Saalsaa.

Søndag d. 20. april kl. 23 var Robert Phillips og hans kone Wilma ved at køre tilbage til deres hjem nær South Wayne, Wisconcin, efter at have tilbragt aftenen med at besøge nogle venner i Monroe, Wisconsin. De kørte vestpå ad State Highway 11 i ro og mag, da de ikke nærede bekymring for deres seks børn derhjemme, fordi de fire ældste var ansvarsfulde teenagere, som var i stand til at passe de yngre børn.

Da de foretog en drejning på vejen, bemærkede de et klart gul-orange lys på himlen til højre for dem. Hr. Phillips anslog objektet til at være ca. en halv mile (800 m) væk, da han standsede bilen for at iagttage det. UFO'et begyndte at bevæge sig og kom direkte hen mod bilen. Det svævede ca. 100 fod (30 m) til højre for, hvor familiens bil var parkeret med lysene slukkede, men med motoren stadig gående. Fru Phillips havde rullet vinduet ned for at konsta-

tere, om hun kunne høre nogen lyd. Foruden frøernes kvækken mente hun at kunne høre en høj skinger „kvidren". Hun bad sin mand slukke motoren, hvilket han gjorde, og de hørte begge den kvidrende lyd i flere sekunder.

Hr. og fru Phillips var mere fascinerede og spændte end de var bange. Der gik ikke panik i dem. Så startede hr. Phillips bilen og kørte vestpå ad Highway 11. UFO'et bevægede sig afsted sammen med dem i en højde af ca. 20 fod (6 m) og ca. 100 fod til højre for dem. På dette sted løber hovedvejen langs med en bred dal.

Sigtbarheden var fin: der var et skydække, men det generede ikke sigtbarheden, da UFO'et fløj meget lavt.

Da hr. og fru Phillips først så objektet, syntes de, at det forekom kegleformet med den smalle ende pegende mod jorden. Men da det bevægede sig nærmere mod dem, kunne de se en afgrænset fast form, omgivet af klart orange lys, som skiftede fra gul-orange over orange-rød til rød, idet det bevægede sig.

Da det standsede og svævede nær bilen, sagde fru Phillips, at de kunne se, det var „pauke"-formet med klare lys, der strømmede ud fra neden, hvilket havde givet den det kegleformede udseende. Robert Phillips anslog diameteren til at være ca. 20 fod (6 m) og højden fra 10–15 fod (3–4,5 m).

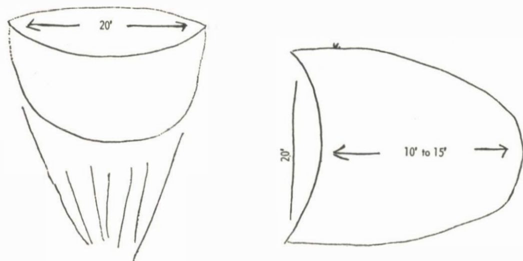
Da UFO'et drejede for at følge bilen, vendte det, så det fortsatte med „toppen" drejet fremad mod den retning, det fløj. Fru Phillips sagde, at i denne position syntes det at være dybere „længere") end da det først blev set i „pauke"-positionen. UFO'et blev ved med at følge dem ca. 4 miles (6,4 km).

Familiens gård ligger i nogen afstand fra hovedvejen. Da de nærmede sig indkørslen, besluttede hr. Phillips at fortsætte ud ad hovedvejen, for som han sagde: „*Denne* her tingest vil jeg ikke tage med hjem til børnene!"

Han fortsatte til udkanten af landsbyen South Wayne, mens objektet hele tiden fulgte med dem. Af og til fløj det bag nogle træer langs med vejen, men det var hele tiden synligt. I udkanten af landsbyen standsede UFO'et, drejede og bevægede sig op mod nord og forsvandt i løbet af sekunder.

Hele oplevelsen varede i 10–15 min., anslår hr. og fru Phillips. I løbet af den tid kom ingen anden bil hen ad hovedvejen. De håbede, at en eller anden skulle komme for at bekræfte deres historie. Men den næste dag hørte de om adskillige folk, som havde set objektet, da det forlod stedet. Robert og Wilma Phillips er meget intelligente og troværdige vidner. Fru Phillips tegnede skitser af objektets form, da det først svævede nær ved bilen, og også i den stilling det indtog, da det fulgte med deres bil.

Flying Saucers, august 1969.

Kort for hovedet

Mariner 6-sonden passerede Mars den 31. juli og tog 75 TV-billeder af planeten. Mariner 7 fulgte efter den 5. august og reddede hele 126. Dr. R. B. Leighton og hans kolleger, der analyserer billederne, siger, at Mars-overfladen ligner Månens meget. Nordkanten af sydpols-kappen er meget skarpt aftegnet, men uregelmæssig. Langs kanten ses adskillige cirkulære områder, der alle ligner kratere. Et af dem er næsten 130 km i diam. Et tydeligt, mørkt parti, der ikke roterer sammen med planeten, er observeret nær polkappens sydlige ende. Leighton-holdet mener, det måske kan være en slags atmosfærisk dis. Mange områder nær sydpols-kappen er dækket af „sne". Området „Hellas" har ingen kratere, hvilket kunne tyde på overflade-processer af kraftigere art og nyere dato end tidligere antaget. Adskillige af de tidligere identificerede „kanaler" viser sig som klart afgrænsede træk, mens andre bliver opløst i mørke pletter af forskellig størrelse og kontrast. Dr. Leighton og hans kolleger vil endnu ikke sige noget om kanalernes sande fysiske natur.

(Science Journal, oktober 1969). IOKj.

VIDENSKAB

begyndelsen....?

Af Anthony Tucker.

I den urinstof-rige jordbund ved foden af Harlech Castles mure forekommer der en mærkelig mikro-organisme, som kræver omgivelser, der indeholder 30 pct. ammoniak for at trives og formere sig. Noget, der ligner fossile rester af den samme organisme findes i en slags amerikansk lerskifer, der er næsten to milliarder år gammelt. Dette er et betydningsfuldt sammentræf, fordi man mener, at en overvejende del af atmosfæren bestod af ammoniak i de første perioder af livets opståen på Jorden. Bakterie-lignende organismer kan findes i det fossile materiale så langt tilbage som for 3 milliarder år siden. Men hvad eksisterede før den tid?

Uundgåeligt må vi igen her i vor begyndende rumalder lægge vægt på det foruroligende spørgsmål: Er der liv derude og er det ligesom hos os? Spørgsmålet er ikke længere fuldstændig hypotetisk, for en vigtig del af både Ruslands og De Forenede Staters rumprogram tager sigte på at søge efter bevis for simple livsformer i vort eget planetsystem. Det vil vare længe, før mennesket eller dets instrumenter målbevidst rejser udenfor solsystemet til en af de nærmeste stjerner, hvis planeter kan have betingelser, som tillader udvikling af liv ligesom på Jorden. Dog bliver det muligt, ved at betragte vor egen planet og fastslå, nøjagtigt hvad der skete for fire eller fem milliarder år siden, at uddrage den spekulative essens og finde ud af, hvor man skal søge og med større akkuratesse beregne, hvilke chancer man har for et heldigt udfald.

Vi lever i en iltholdig atmosfære, noget der fik Charles Darwin til for næsten 100 år siden at skrive: „... det er ofte blevet sagt, at alle betingelser for den første frembringelse af en levende organisme er til stede nu, som de altid kan have været til stede. Men hvis (og hvilket stort hvis!) vi nu kunne tænke os, at der i en eller anden varm lille dam med alle slags ammoniak o.s.v. dannedes en proteinforbindelse, klar til at undergå endnu mere sammensatte forandringer. Nutildags ville sådan et stof øjeblikkeligt blive fortæret eller absorberet..."

Pludseligt spring

Og indtil 1953 gav Darwins pessimisme genlyd eksperimentelt hos en række videnskabsmænd, som det ved forskellig teknik ikke lykkedes at fremstille andet end formaldehyd fra blandinger af kuldioxyd, kvælstof og vand, bestrålet eller på anden måde tilført energi i laboratoriet ved efterligning af de oprindelige betingelser på Jorden. Men faktisk er Jordens iltholdige atmosfære frembragt af levende organismer (oprindeligt af havenes mange bio-organismer) og i 1953 gjorde forestillingen om livsudvikling i en ***reduceret*** atmosfære en overraskende entré i USA. Harold Urey og Stanley Miller fra Chicago universitet tilberedte en blanding af metan, ammoniak, vand og brint som en omhyggeligt overvejet efterligning af Jordens tidlige atmosfære. Skønt den mest sandsynlige energikilde i de primitive tider var ultraviolet stråling fra solen, blev det af eksperimentelle grunde besluttet at bruge en elektrisk udladning som drivenergi. Gas-blandingen, underlagt afbrudte udladninger, blev cirkuleret gennem et vandbad, hvor videre reaktioner kunne finde sted. Efter en uge blev vandet mørkebrunt. Det var Charles Darwin's „varme lille dam".

Omkring tre fjerdedele af dette eksperiments

sammensatte produkter kan stadig ikke identificeres i kemisk henseende, men overordentligt betydningsfuldt var det, at udbyttet indeholdt en stor del aminosyrer, grundelementet i dannelsen af proteiner. Urinstof og en del andre organiske molekyler var også til stede, deriblandt sukker og tjærepartikler, som forårsagede den mørkebrune farve. Det pludselige spring fra det tilsyneladende umulige i spontan udvikling af forløberne for levende molekyler til den store sandsynlighed for, at de kunne skabes, blev efterfulgt af serier af eksperimenter, der viste, at kuldioxyd kunne erstattes af metan, eller kvælstof af ammoniak, uden at indvirke på slutprodukterne. Nøglen var en reduceret atmosfære. Så snart atmosfæren blev iltholdig, blev den organiske syntese afbrudt.

Meget forfinede og ofte uidentificerede proteiner er nu skabt ved en lignende teknik i laboratorium, men i de sidste par år har en del kemikere set nærmere på naturen af disse reaktioner og på, hvorledes man måske kunne ændre dem, så de kunne frembringe alle de væsentlige forløbere for levende (i det mindste selv-„kopierende") molekyler. Blandt de videnskabsmænd, der er mest interesseret er professor Melvin Calvin fra universitetet i Californien. Professoren holdt som George Eastman gæste-professor i Oxford sidste år en række forelæsninger om „kemisk udvikling" og beslægtede emner. Disse forelæsninger (netop udgivet: „Chemical Evolution", Oxford, 55 s.) er i høj grad tekniske, men de viser klart den måde, hvorpå der ved eftersøgningen efter beviser for liv i det fossile materiale, efterligningen af urbetingelserne i laboratoriet og postulater om betingelserne på andre planeter end Jorden, begynder at danne sig et billede af et univers, der højst sandsynligt bobler af liv.

Et af de centrale spørgsmål, som man nu giver sig alvorligt af med, er hvordan selv-kopierende molekyler opstår i en nødvendigvis tilfældig blanding af aminosyrer og andre forbindelser, og hvordan den information om struktur disse rummer kan forene sig med andre molekyler i en gradvis vækst mod et ordnet livssystem. Kemiens verden består ikke blot af reagensglas og prøvekolber, men er langt mere kompliceret end man normalt forestiller sig, for den medfører statistiske analyser af sandsynlige sammenkædninger og opførselen af polypeptide kæder (det vil sige linieformige kæder af aminosyrer), der f. eks. har katalytisk aktive ender. Det er helt umuligt at forestille sig en lang molekyle, der på et vist punkt af sin kemiske vækst pludseligt knækker sammen og brækker i to dele, hvoraf den ene er en fuldstændig stabil peptide, den anden en aktiv gruppe, der bliver ophav til en ny peptide, som vil gro og knække sammen på præcis det samme vækststade som sin forældre-kæde. Under forudsætning af fortsatte og stabile livsforhold ville en sådan mekanisme udvikle sig til netop den specielle slags proteinstruktur, der behøves som et første skridt mod liv.

Basis for udvikling

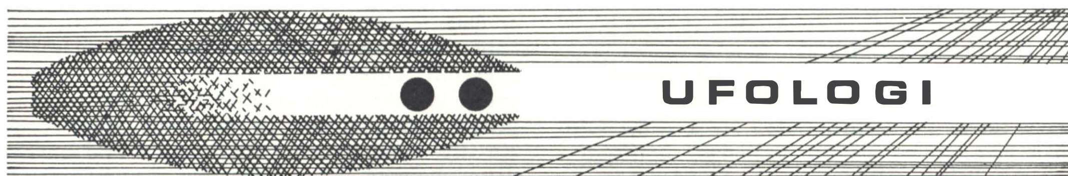
Men endog molekyler af denne slags, som endnu ikke er skabt kunstigt, skønt dette kun er et tidsspørgsmål, er meget for enkle til at blive kaldt liv. For at starte liv må nødvendigvis flere selv-formerende molekyler kombineres, med held forene deres individuelle kemiske informationssystem og havde den karakter, at de gror ved en løbende tilvækst. Det endelige vækststade må føre til frigivelsen af et sammensat molekyle, der indeholder alle de informationer, der er nødvendige, for at få en ny og identisk molekyle til at vokse. En sådan tilsyneladende usandsynlig situation kan nu forklares i rent kemiske vendinger, og den er sikkert grundlaget for udvikling. Spørgsmålet er, om den kemi, man her forestiller sig til denne slags processer, ville have efterladt beviser for sin eksistens i den del af det geologiske materiale, som går forud for fremkomsten af fossile organismer.

Svaret er sandsynligvis ja. Vejen mod højt organiserede selv-kopierende molekyler medførte nødvendigvis udvælgelsen af én slags molekylær struktur fremfor en anden, simpelthen fordi den ene virkede i det selv-formerende system, mens den anden ikke gjorde det. Forskellige slags kulbrinter kan fremstilles af samme antal kulstof- og brintatomer, men de højere former for kulbrinte eksisterer i meget nøje defineret skikkelse i eksisterende levende ting. Phytane, som findes i levende systemer, indeholder 20 kulstof- og 42 brintatomer, men det er kun én ud af næsten 400.000 eksisterende forskellige mulige strukturer for denne kombination af atomer. I et fuldstændigt tilfældigt miljø har groft taget enhver af disse 400.000 forskellige arrangementer lige stor chance for at opstå, og en undersøgelse af det fossile materiale ville vise en temmelig ensartet fordeling af alle strukturer. Men antag, at der, før der fandtes levende organismer som sådan, var selv-kopierende molekyler, som fortrinsvis førte til fremstilling af phytane. Det

fossile materiale ville i analyse vise et kemisk ulogisk maksimum.

Det gør det også. Ikke alene for phytane, men tillige for andre kulbrinter, der ligeledes er specielt og selektivt forbundet med levende systemer. Nøglen til molekylær palæontologi, som dette forholdsvis nye studium kaldes, ligger i relativ overflod. Grunden til dette er, at skønt de mest sammensatte proteiner i levende ting i sig selv er ustabile, er nogle af deres grundlæggende kemiske bestanddele i høj grad stabile, og hvis materialet kan undersøges grundigt nok, kan det måske tilvejebringe de oplysninger, der er nødvendige for at identificere udviklingens trin. Får man dette gjort og understøtter det med erfaringerne fra laboratorieforsøg baseret på sandsynlige urbetingelser, kan hele udviklingsforløbet på Jorden måske kortlægges. Hvad mere er, det vil blive muligt nøjagtigt at bestemme sandsynligheden for, at vort udviklingsforløb kunne foregå et andet sted, og om vor slags kemi nødvendigvis er den eneste, der kunne opstå. Den mærkelige mikro-organisme fra Harlech er måske på ingen måde så enestående, som det ser ud til. Ammoniak og liv synes at høre sammen: og en af de mest overraskende astronomiske observationer i de sidste måneder har været opdagelsen af en besynderlig overflod af ammoniak derude i rummet mellem stjernerne.

„Guardian", 19. juni 1969. /BK.

Flygende tallerkener og det „fallende blad"

I løpet av de senere år har det vært meget snakk om endel UFOs' „fallende blad"-bevegelser. Da den ene teori vedrørende dette trekk er like god som den andre, kan det kanskje være interessant å føye følgende teori til listen av andre mulige forklaringer.

Riktignok er det ikke statistisk samsvar mellem alle observasjoner av „fallende blad"-bevegelser, men tre hovedtrekk synes å være svært alminnelige.

1. UFO'et er et skiveformet objekt.
2. UFO'et daler, når det forekommer, og
3. UFO'et har nettop avsluttet en periode med stor fart, og farten fremad er null eller meget liten.

Dette siste punkt er ikke så underbygget som de første to, men farten fremad er i alminnelighet liten, hvis det er noen i det heletatt. En mulig forklaring må ta disse punkter i betraktning på samme måte som andre observerte fenomen. Man kan tenke seg en skiveformet gjenstand med to fremdriftsmuligheter: elektromagnetisk/antigravitasjon som hoveddrivkraft, og en sekundær type for mindre hastigheter og finkontroll. Primærsystemet vilde bli brukt til store hastigheter og interstellare reiser. Med bare et slikt system, vilde muligens finjusteringer bli vanskelig gjennemførlige, mens et sekundært system med begrenset kraft vilde være fordelaktig ved små hastigheter og nær bakken. Som man vil ha bemerket ved mange observasjoner, har skiveformede objekter både vist og ikke vist elektromagnetiske effekter. Generelt forekommer disse elektromagnetiske virkninger, når fartøjet gløder, hvilket er tegn på, at primærkraften er i fuld anvendelse. På andre tidspunkter, når objekterne ikke gløder, synes de ikke at udvise elektromagnetiske virkninger. Forskellen er her måske kun en gradsforskel.

Mange observasjoner har indikert, at en del av fartøyet roterer, enten ytterkanten eller den øvre eller nedre seksjon. Elementære gyroskopiske prinsipper tilsier nemt, at rotasjon av en ring eller et skall rundt fartøyet vil gi den beste stabilitet og minste vægt. Endel iakttagelser på særlig kort avstand har vist en roterende ring med reguler-

bare finner. For et sekundært system til regulering av lav hastighet vilde en jetdrevet ring med slike regulerbare dyser vare ideelt, særlig i forbinnelse med redusert primærkraft, som bare akkurat oppveiet tyngdekraften. Disse dyser kunne kontrolleres gennem en cirkulerende anordning på samme måde som en (jet-)helikopters og således udvikle en fremrykkende kraft på den roterende kant til kontrol af hældning/stigning og slingren. Den udstødte gas kunne for sin del opveje den resterende tyngdekraft og give mulighed for lodret styring. Kun en meget lille mængde (udstødnings-)gas ville være nødvendig for at drive kanten, opveje den resterende tyngdekraft og manøvrere fartøjet.

Så langt stemmer teorien overens med observasjonerne. La oss nu se på „fallende blad"-bevegelsen. Hvis vi antar, at en skive har fløyet med stor hastighed, synes der ikke at være grund til finjustering og/eller gyroskop-bevegelser. Faktisk vilde gyroskop-krefter ved store hastigheder virke hemmende under visse manøvreforhold. Hvis skiven nu saktner farten for å synke vertikalt nær jorden, må det sekundære kraftsystem og gyrodriften måske settes igang i løpet av en overgangsperiode. Hvis vi kan anta, at pilotene i disse fartøyer ikke er helt 100 pct. perfekte, kan der i enkelte tilfelle gå et øyeblikk før sekundærkraften er blevet sat igang.

Enhver, som har betraktet en tallerkenformet genstand synke i en væske, vil huske den „fallende blad"-bevegelse. Hvis De ikke har bem. dette, så prøv at lade en middagstallerken falde ned i en beholder med vand. Den „fallende blad"-bevægelse forekommer som sagt ikke alltid, men dette kan skyldes at pilotene har været specielt årvågen eller dygtig. Hvis han (?) hadde startet sekundærsystemet i rett tid, vilde gyroskopvirkningen være igang før nedstigningen begynte. Hvis han imidlertid var litt for sen med å reagere, og disse objekter kan som kjendt virkelig bråstoppe, vilde det loddrette fall måske allerede ha begynt, før gyroen var effektivt igang. Skjønt et skiveformet objekt kan være vel skikket for flyvning i kantens retning, er det meget ustabilt ved vertikale bevegelser. Vertikalt fall vil ved hastighet av noen betydning skape skiftende pressentre (midtpunkt for trykpåvirkningen), som igjen forårsaker „fallende blad"-bevegelsen. Denne kan også komme av gyro-slinger, når den sættes op i fart – eller i visse fald være en kombinasjon av begge forhold. Under alle omstendigheter ville gyroen, når den var i fuld gang og under kontroll, virke stabiliserende og skjelvingen eller „fallende blad"-bevegelsen ville ikke forekomme.

Selv om dette måske ikke er *forklaringen,* den eneste og fulde, er den logisk og synes å bli mere og mere bestyrket eftersom dataene strømmer inn. Jeg viser til observasjonen i Brooksville, Florida, der John Reeves så „persienner" rundt kanten av objektet og disse var i bevegelse frem og tilbake. Et enestående tilfælde? Jeg tror det ikke; blot en god nær-observasjon.

APRO Bulletin, nov/des. 68. /P. L. Holm

Artiklen er skrevet af Rayford R. Sanders, som er rådgivende aeronautisk ingeniør i Costa Mesa, Californien. Sanders har i 14 år været medlem af den amr. UFO-organisation A.P.R.O. (– og er således ikke nogen nybegynder i UFO-faget.) Dog er undertegnede ikke helt enig med forfatteren i hans vurdering af elektromagnetisme contra primærkraft. Ofte synes elektromagnetiske virkninger at indtræffe, når et UFO SVÆVER (ubevægeligt) nær biler etc., og da skulle primærkraften iflg. Sanders netop ***ikke*** være i fuld anvendelse, derimod sekundærkraften. En debat vedrørende disse spørgsmål ses gerne i UFO-NYT.

IOKj.

Universitetsprofessor går ind for udvidet UFO-forskning

Det følgende er en gengivelse af et interview med tre professorer fra Redlands Universitetet, Californien, og dr. James E. McDonald, Meteorologifakultetet på universitetet i Arizona. Interviewet drejer sig om en observation over Redlands d. 4. feb. 1968 kl. 19,20 (se UFO-NYT nr. 6, 1969). – De, der blev interviewet, var dr. Phillip Seth, professor i geologi, dr. Judson Sanderson, professor i matematik, dr. John Brownfield, professor i kunst, og dr. James E. McDonald.

DISKUSSIONEN

Ordstyreren: „Vil de herrer være venlige at fortælle mig om Redlands observationen. Dr. Seth?"

Dr. Seth: „Det var en del af luftvåbnets og Colorado Universitetets projekt. Som en del af

deres „Early Warning Network" (lyn-varslingskæde) bad de mig påtage mig at undersøge de observationer, der måtte forekomme i Syd Californien, som en del af deres projekt. Jeg indvilgede. Dette hændte den 4. februar og vi undersøgte det øjeblikkeligt. Vi tog til politistationen og fandt, at ca. kl. 19,20 var omstillingsbordet oversvømmet af opringninger. Alle mennesker var skræmte, og ingen ville opgive deres navne. Så politiet vidste ikke rigtigt, hvor det skulle køre hen. En var på politistationen, og han var den første, vi afhørte. Gennem ham fik vi flere og flere vidner, til vi til sidst var oversvømmet med vidner. Hvad der nøjagtigt var hændt var, at denne ting kom ned fra en højde af ca. 300 fod (90 m). Den bevægede sig langsomt mod nordøst, hvor den svævede omtrent over San Gorgonio skolens areal, hævede sig til ca. den dobbelte højde, svævede igen og fløj så mod nordvest med stor fart.

Dr. Sanderson undersøgte objektet på baggrund af matematiske beregninger og konkluderede, at det var ca. 50 fod (15 m) i diameter. Det havde en aflang form og havde en række lys på toppen, og tilsyneladende et udblæsningssystem i bunden. Der var blinkende lys, røde, grønne og hvide på én gang, og de gav indtrykket af, at objektet snurrede rundt, men det gjorde det nu ikke.

Ordstyreren: Hvordan var reaktionen hos folk og dyr?

Dr. Seth: Der gik panik i dyrene, og det var det, der fik vort første vidne til at lægge mærke til det. Hans hunde blev vilde, og han kunne ikke få dem til at være stille, da han prøvede på at se fjernsyn. De blev mere og mere vilde. Da han gik ud på verandaen, så han denne ting komme lige over sit hoved.

Dr. Sanderson: Jeg var meget interesseret i dette vidnes egen fysiske reaktion på tallerkenen. Han erklærede, at da den fløj over hovedet på ham, strittede hårene på hans krop og særligt på hans arme (han var iført T-shirt). Han bemærkede dette, mens han var inden døre i sit hjem, og han havde en følelse af elektrostatisk tiltrækning, ligesom man får, når man reder sit hår. Et andet fænomen, der var sket her, var, at han påstod, der var en uhyggelig lyd i forbindelse med genstanden. Han så objektet i adskillige minutter.

Ordstyreren: Med andre ord, de herrer er overbeviste om, at der var et objekt, og at det var, ligesom de beskrev det.

Dr. Seth: Vi har forhørt over 30 mennesker, der har set denne ting.

Ordstyreren: Det, der undrer mig, er, at jeg aldrig havde hørt om det før. Hvorfor har der ikke været mere nyhedsdækning af en hændelse af den størrelse?

Dr. McDonald: Såvidt jeg forstår, var der oprindelig en kort notits på 2–3 cm's højde i aviserne, og det ville have været alt, hvis ikke dr. Seth havde bedt aviserne om at anmode andre vidner om at melde sig, og historien begyndte at rulle op. Men det er meget typisk, alt for uhyggeligt typisk, for hvad der sker med hensyn til UFOer.

Ordstyreren: Hvordan kan det være? Er reportere ikke interesserede i store historier?

Dr. McDonald: De indser ikke, at UFOer måske er alle tiders største hændelse og anser det for en slags sludder, som luftvåbnet har fortalt os, det er. Og følgelig kommer kun en meget lille del af endog meget troværdige UFO-rapporter ud, hvor offentligheden hører om dem. Jeg tror i virkeligheden ikke, der er tale om noget gigantisk „fortielse", bare 20 års forkert oplysning om, hvad der sker.

Ordstyreren: Deres problem er altså, at De føler, at mange avisfolk simpelthen ikke tror på Dem?

Dr. McDonald: Det tror jeg.

Dr. Seth: Jeg ved, at den lokale avisreporter ikke troede på det, indtil han havde fulgt mig nær på i den historie, og han tog endda rundt med mig for at interviewe nogle af de mennesker. Man ser frygt, og det er karakteristisk hos hvert eneste af disse vidner. De var frygteligt skræmte. Jeg har ofte undret mig over, hvorfor de var så bange. Hvorfor bliver dyrene vilde? Nu er denne avisreporter fuldt og fast overbevist.

Ordstyreren: Professor McDonald, De sagde tidligere noget om, at luftvåbnet er tilbøjelig til at fortie det.

Dr. McDonald: Jeg tror, at luftvåbnet i de sidste 15 år har indtaget det standpunkt, at det er en bunke sludder, og at det kun er fejlobserverede luftfartøjer, fugle, planeter, balloner og lignende, der bliver rapporteret. Men mine egne undersøgelser og nu også flere andres gør den påstand fuldstændig falsk og rent ud til en slags offentlig bedrag. Jeg må sige, at vi er blevet alvorligt vildledt af luftvåbnet om UFOer.

Ordstyreren: Hvorfor mon de gør det?

Dr. McDonald: Det er et stort spørgsmål. Jeg ville gerne vide det, og jeg har tænkt en del på det. Nogle af mine kolleger tror, at det er et stort „skalkeskjul" på meget højt plan, meget

højere end luftvåbnet. Jeg tror ikke på nuværende tidspunkt, at det er tilfældet, skønt der er mange beviser, der måske kan fortolkes i den retning. Jeg tror, at det sandsynligvis er den største „forkludring" i historien. Beviser antyder, at vi har at gøre med et virkelig ægte problem af overordentlig stor videnskabelig interesse. Når man ser på tilfældene, overvælder det en. Men når man undersøger, hvad luftvåbnet har gjort – de har bare fejet det hele væk og kunne ikke tage sig af det.

Ordstyreren: Jeg havde det indtryk, at de havde undersøgt det temmelig grundigt med kompetente „undersøgere" og mænd, som var højt uddannede på dette felt.

Dr. McDonald: Det er De sandsynligvis ikke alene om. Jeg havde også det indtryk efter at have læst aviserne og ha-ha, troet Pentagons pressebureaus bortforklaringer i årevis, men så kom jeg til Wright-Patterson luftbasen, så på akterne i Blue Book og blev lammet over at se, hvad der virkelig er i disse akter, og jeg blev nedtrykt over den fuldstændige mangel på overensstemmelse mellem, hvad der findes i indholdet af en sag, og hvad luftvåbnet har kaldt det, fugle, balloner o.s.v. I dette Redland tilfælde var der faktisk ingen luftvåbenundersøgelse, efter hvad jeg forstår, men de forklarede det forsøgsvis som en lille flyvemaskine, og jeg tror, at dr. Seth fandt ud af, at de eneste lette fly, som landede, var i den anden ende af byen og ikke helt på det rigtige tidspunkt.

Dr. Seth: Vi undersøgte det virkelig, fordi Wright-Patterson havde dette i arkivet: „Der var to mindre flyvemaskiner, som landede i byens lufthavn Tri-Cities". Dr. Sanderson og jeg kontrollerede det. Disse to maskiner landede direkte fra Los Angeles. De kom slet ikke nærmere end 6 miles (ca. 10 km) fra Redlands.

Ordstyreren: Dette nærmer sig selvfølgelig det store spørgsmål, og jeg kan ikke lade være med at spørge lige nu: Hvis De ikke accepterer den „naturlige" forklaring på disse ting, at de formentlig er flyvemaskiner eller lys eller skyer, hvad er de så?

Dr. Seth: Jeg var til et møde sidste år med dr. McDonald her, hvor emnet UFOer blev diskuteret i al almindelighed. Der var adskillige prominente astronomer tilstede, som forklarede, at der i universet sandsynligvis er hundreder af milliarder planeter. Og en astronom sagde, at der sandsynligvis var syv milliarder, der kunne indeholde liv, som vi kender det. En anden var lidt mere tilbageholdende; han sagde tre milliarder. De troede måske, jeg ville have sagt millioner. Lad os antage, at kun en lille del af dette tal er sand. Når vi tænker på, at vi selv er på tærsklen til rumforskningen, hvor langt vil vi så være om 2000–3000 år? Hvis en af disse tænkte planeter er foran os i udvikling, og det er helt troligt, så er tanken om ujordiske flyvninger ikke så fantastisk. Jeg tror ikke, at der er mange videnskabsmænd som mener, at vi er alene i universet. I vort eget solsystem er det meget sandsynligt, at Mars har en form for liv. Når man også tænker på alle de tusinder og atter tusinder af observationer, der har fundet sted i dette land i de sidste år, hvis bare en lille del af dem er sande, hvordan kan vi så forklare disse excentriske manøvrer, de meget høje hastigheder, at de kan svæve, og formen på disse ting? Vi har igen og igen prøvet at give nogle jordiske forklaringer. Hvis disse ting er sande, og vi tror de er sande, fordi vi har talt med så mange folk og undersøgt dem; hvis bare en lille procentdel er sand, begynder det at se ud til, at den ujordiske forklaring må være den korrekte.

Ordstyreren: Dr. McDonald, er De enig med dr. Seth i, at disse ting kommer fra det ydre rum?

Dr. McDonald: Jeg tror, vi begge ville sige at hypotesen om, at UFOer måske kommer fra et sted uden for Jorden, må overvejes meget alvorligt. Vi har her at gøre med et videnskabeligt problem, der hellere måtte få opmærksomhed på et højere plan, end det får. Jeg tror, at Redlands observationen er et godt eksempel. Her har vi et ukonventionelt flyvende objekt med mange vidner, og luftvåbnet undersøger det ikke. Vi har en mærkelig situation, hvor det videnskabelige fællesskab stikker hovedet i busken og er ikke opmærksomme på, hvad der sker. Og dog peger hele dette bevismateriale så stærkt i retning af ujordisk overvågen, at jeg helt alvorligt tror på det.

Flying Saucers, august 1969. /BS.

Kort for hovedet

Også i Spanien er der en betydelig tallerkenaktivitet. Fra den spanske UFO-organisation ALEPH i Madrid har vi modtaget en fortegnelse over de rapporter fra 2. halvår 1968, de har registreret. Den omfatter ikke mindre end 143 rapporter (dato, sted og kilde). *IOKj.*

Leys - UFO-ernes flyvelinier

Af Jimmy Goddard

I året 1921 gjorde en amatørarkæolog i Hertford en opdagelse, som, skønt han ikke vidste det, kan hjælpe os med at løse gåden om de „flyvende tallerkener". Det var Alfred Watkins, F.R.P.S., og hans opdagelse var ganske simpel. De oldtidsminder, der blev fundet i England, var rettet ind på en lige linie i forhold til hinanden og fra disse linier dannedes et udstrålende mønster, hvis centrum sædvanligvis var en meget vigtig forhistorisk lokalitet. Takket være længden og den ufejlbarlige nøjagtighed af disse linier, som Watkins kaldte „leys", var denne opdagelse i sig selv forbavsende nok. Watkins skrev flere bøger over dette tema, den berømteste er „The Old Straight Track" – De gamle lige spor. (Forlag Methnen & Co. 1925).

Sammenhængen med flyvende tallerkener blev erkendt i året 1954, da Aimé Michel, en fransk ingeniør, til sin forbavselse fandt, at UFO-observationer – i en særlig koncentreret UFO-„bølge" i Frankrig på en speciel dag i dette år – var rettet ind efter hinanden i en lige linie og dannede centrer på denne. Kæmpestore, cigarformede objekter blev set flere gange, og flyvende skiver demonstrerede også mærkværdige manøvrer – som „faldende blade". De rappe UFOer syntes af en eller anden grund at kortlægge vor planet. De tidligere omtalte linier blev givet navnet „orthotenier", et ord, der er taget fra græsk og som betyder: „At udstrække sig i en ret linie".

Disse to tilsyneladende usammenhængende opdagelser blev bragt i forbindelse med hinanden af Toni Wedd fra Kent, en industriel designer og UFO-entusiast, i hans lille bog „Himmelveje og Jordstøtter", idet han opstillede den forbavsende teori, at orthotenier og leys i virkeligheden kunne være et og det samme, kun opdaget på forskellig måde. Wedd gav mange eksempler på UFO-observationer ved ley-centrer. Men da der ofte var måneder, endog år, mellem observationerne på egnen som følge af udebliven af en UFO-bølge, blev der ingen orthoteni dannet. Noget senere opdagede en anden ley-entusiast i Sudbury ved Themsen, Philip Heselton, hvad han mente var ur-ley-systemet for England. Direkte citeret lyder det: Det oprindelige ley-system er et system, der synes at danne basis for alle leys i enhver egn. For England danner dette en stor ligesidet trekant med sin spids (Apex) i Arbor Low, en meget vigtig forhistorisk stenkreds i Derbyshire, hvorigennem der går mange leys. En af vinklerne i trekanten var et ikke markeret centrum ca. fire miles fra Glestonbury, og den anden var et vandcentrum nær kysten af Mersea-øen. Dette oprindelige midtpunkt blev opdaget længe før Mersea nævntes i forbindelse med UFO-meddelelser.

Efter opdagelsen af trekanten begyndte andre orthotenier og leys at træde frem efter meget omhyggeligt arbejde med landmålerkort. Alle orthotenier inden for vore kyster er også leys, inclusive Aimé Michels Calais-Southend-linie, som er en stor cirkelformet væddeløbsbane, hvor man på en bestemt dag i året 1954 havde observationer lige fra Southend til Italien.

Derefter kom der meget snart et symmetrisk mønster til syne, der gjorde en tilsyneladende tilfældig UFO-aktivitet meningsfuld. De vigtigste centrer og ley-orthoteni-centrene forekom på steder for store observationsbølger. Chelmsform, f.eks., som havde haft en del observationer, ligger nær ved ley-orthoteni-centret Margaretting Tye, hvor Calais-Stuthend orthoteni-linien krydser grundlinien i den store ligesidede trekant (the Great Isonles Triangle) gennem Isle of Wight. Her, hvor der forekommer observationer langt over det nationale gennemsnit, går en orthotenilinie, der gennemkrydser det berømte Charltonkrater, et kendt ley-centrum. Denne linie går videre til et hovedpunkt i den engelske kanal, hvor de tre orthotenier og to hoved-leys mødes. Denne egn er kendt som „The Deep" (dybet), hvor der findes en naturlig forskydning i havbunden. Grundlinien i trekanten, en meget fin ley, har på hele sin længde forbindelse med UFO-observationer.

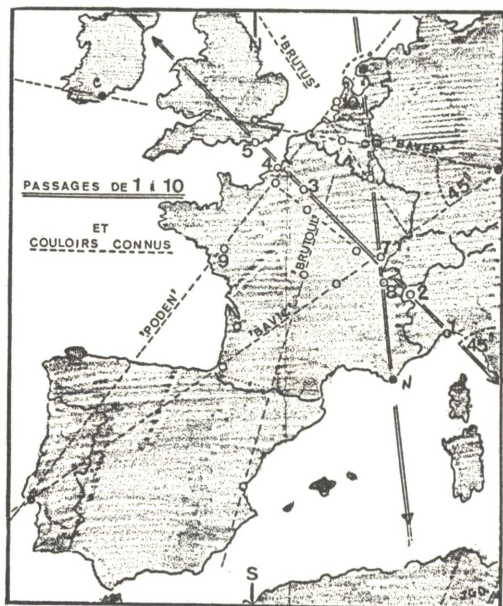
Hvis vi begynder ved vest-Mersea-enden har vi Langenhoe-observationen og andre i denne egn. Når vi går mod vest, kommer vi til Margaretting Tye ved Chelmsford og observationerne der. Efter at have gennemskåret London fører linien gennem Lower Edmonton. Nogle bemærkelsesværdige fotografier af UFOer blev taget af den 16-årige ejer af et amatør-observatorium i Edmonton, Robert Langley, i januar 1968. Disse

fotografier viser objekter, der i høj grad forbavsede Nigel Stephenson, repræsentant for det britiske UFO-forskningsselskab.

Længere vestpå går linien gennem Reading, midtpunktet for grundlinien i trekanten. Mange observationer er fra tid til anden forekommet på denne egn. Den sidste, hændelsesrige egn, som denne ley gennemskærer, er måske den mest forbavsende af dem alle, for herfra kan der ofte læses beretninger i den nationale presse. Den løber nemlig lige nord for den lille landsby Warminster i Wiltshire, hvor folk i længere tid har været vidne til mange uhyggelige fænomener og lyde. Faktisk er sidstnævnte endnu ikke ophørt, for jeg har selv i påsken set to UFOer fra et sted på Warminster Down, ca. en ottendedel af en mile (200 m) fra grundlinien.

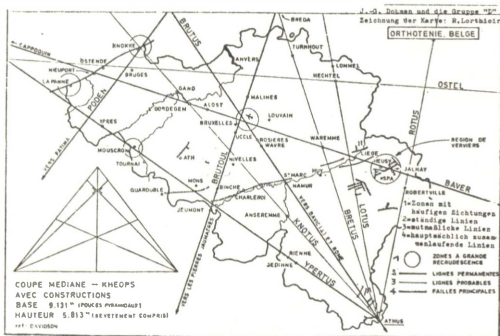
Tilbage står stadig den store gåde: „Hvem er de?“ For selvom ley-orthoteni-systemet tillader den slutning, at UFO-piloterne allerede har besøgt os i lang tid, foretrækker de, ved stadig at undgå kontakt, at forblive udefinerlige og vanskelige at forstå.

Men vi kan i det mindste, når der bliver gjort flere opdagelser på dette felt, med nogen sikkerhed forudsige, hvor en observationsbølge sandsynligvis vil finde sted, og dermed har vi værktøjet i hænde til en gang for alle at bevise, at flyvende tallerkener ER VIRKELIGE.

I forbindelse med ovenstående artikel, der skildrer kendte UFO-flyvelinier over Storbritannien, viser vi her to kort: „UFO-flyvelinier over Belgien“ og et europæisk kort med rekonstruerede flyvelinier på grundlag af markante UFO-observationer.

Begge kort blev stillet os til rådighed af den belgiske UFO-forsker og forlægger for „EDITIONS TRAVOX, hr. J. G. Dohmen/Brüssel.

UFO-gennemflyvninger fra 1 til 10 og kendte korridorer.

Dette andet kort af J. G. Dohmen fra Brüssel viser UFOernes to hovedflyveruter den berømte nat fra den 17. til den 18. juli 1967.

UFO-Nachrichten, aug. 1969 /BK.

Kort for hovedet

Erich von Däniken's bog „Fortids Gåder, Fremtids Virkelighed“, der på dansk er udsendt af Strubes Forlag, er i sin tyske version blevet en forrygende bestseller. I december blev den den mest solgte bog i Tyskland, skriver „Die andere Welt“ for marts 1969. Der kommer senere en separat bog med de „tilhørende“ billeder, meddeles det tillige. Vi glæder os til at se også dette bind på dansk, hr. Strube!

IOKj.

Hur mår ni i Sverige?

UFO-MOTALA melder nyt:

UFO-observation gjord i Rättvik, decbr. 1968

UFO-MOTALA, Fack 5, S 59033, Fornåsa.

UFO-observation gjord i Rättvik, december 1968

Tiden för observationen: Omkring kl. 13 den 1. december 1968.

Observatör Olof Bertil Rydén, 46 år, yrkeslärara. Adress: Centralgatan 8A, 795 00 Rättvik. Tel. 0248/116 75.

Observation: Herr Rydén befann sig ca. 700 m sydöst om Rättviks kyrka, vilken han skulle fotografera, da han plötsligt upptäckte två stora föremål[1]) komma rakt emot honom genom tunna molnslöjor[2]). Föremålen befann sig i riktning över kyrkan, ca. 30 grader över horisonten. Han satte genast kamerasökaren för ögat och tog en bild av föremålen (kopia av fotografiet finns hos UFO-Motala). När han därefter sänkt kameran såg han, några tiotal grader mer åt norr, ljusflammor liknande ljuset hos norsken[3]) koncentrerade till två ställen. Han ägnade åter uppmärksamheten åt föremålen och såg då hur de stannade upp för något ögonblick och därefter försvann åt samma håll varifrån de kommit. Medan de sakta rörde sig bortåt tycktes de snabbt bli genomskinliga och upplösas i intet.

Avståndet till dem ansåg herr Rydén vara omöjligt att uppskatta. Hela observationen varade i ca. fem sekunder.

Objekt:

Form: Runt och skivformat. Tjockleken ung. hälften av diametern.

Storlek: Ingen uppskattning.

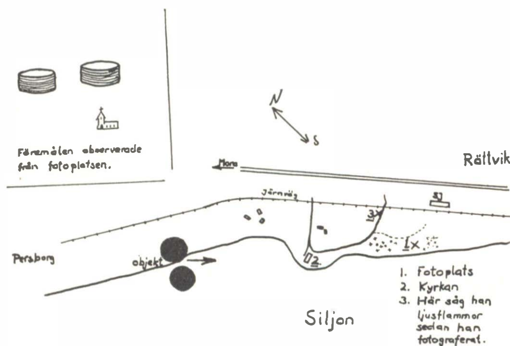
Ljud: Inget.

Färg: Ljust kopparfärgad.

Ljusstyrka: Något ljusare än himmelen.

Yttre omständigheter:

Klart dagsljus, nästan klar himmel, vindstilla

och kallt väder rådde vid tiden för observationen. Solen stod i söder.

Fotoutrustning:

Kamera: Kodak Retinette, småbildskamera. Halvautomatisk bländarinställning. Ovan omnämda fotografi togs när kameran var inställd på bländare 16 och avstånd oändligt.

Film: Agfa colour dia.

Övriga anm.: Några andra vittnen till observationen har inte framkommit, men herr Rydén säger att han ryktesvägen har hört att flera personer har sett ett egendomligt ljussken vid samma tillfälle.

1) Föremål = genstande. 2) Molnslöjor = skydække(r). 3) Norrsken = nordlys.

UFO över K-skoga

På onsdagskvällen observerades ett underligt föremål av sågverksarbetare Sixten Jern i Karlskoga. Föremålet som gick på den höjd polishelikoptrarna brukar hålla föreföll mycket stort och var ljudlöst.

– Det var när jag åkta hem från arbetet i går vid 21,00-tiden som jag fick se föremålet över mitt huvud. Det stod stilla på samma höjd som

polishelikoptrarna brukar hålla sig på. Inte ett ljud hördes, föremålet hade två vita lampor samt en röd blinkande, på sidan fanns det tre röda lampor.

– Det stod stilla i flera minutter, så det var ingen synvilla. Så gav det sig plötsligt iväg med en fart som överskred ett reaplans. Fortfarande hördes inte ett ljud, det gav sig iväg över sjön mot Degerfors där det stannade till, också där en bra stund. En arbetskamrat som var med mig såg också detta föremål, när jag kom hem bad jag min fru och en väninna till henne gå ut och se ifall de också såg något. Över trådtopparna såg de föremålet som nu gått upp på högre höjd.

Vad det kan vara överlater vi at UFO-klubben i Karlskoga att forska i. Tefat eller inte? Ja, det är en fråga som väl aldrig lär besvaras.

Karlskoga Tidning, 23. aug. 1969.

Det var ett TEFAT, konstaterar UFO

KARLSKOGA. KT kunde som enda tidning den 23. augusti berätta om de observationer sågverksarbetare Sixten Jern gjorde på Valåsen av ett okänt flygande föremål. På engelska kallas detta fenomen Unidentified Flying Object, förkortat UFO. Staden har begåvats med en UFO-grupp som undersöker alla misstänkta tefat i omgivningarna.

Denna grupp har nu kommit med en rapport om Sixten Jerns observationer. Jern var inte ensam om sin observation, sammanlagt fanns det sju vittnen till fenomenet. Ett äldre par såg det blinkande ljuset när det gick i riktning mot Degerfors. De fem övriga såg föremålet när det rörde sig över Degerfors.

Det var när Sixten Jern den 20. augusti åkte hem från sitt arbete som han fick se föremålet över sitt huvud. Enligt honom stod stilla på samma höjd som en polishelikopter. Inte ett ljud hördes, föremålet hade dubbla rader av vita och röda ljus: ett vitt, ett rött (starkt blinkande) och ett vitt. På undre raden sat det tre röda ljus rakt mellan det vita och de röda ljusen. Rapporten säger: „Inget flygplan kan i någon vinkel te sig på liknande sätt. Föremålet stod även stilla en relativt lång stund på en höjd av 300 meter utan något ljud.

Enligt Sixten Jern motsvarade den hastighet varmed föremålet förflyttade sig till Degerfors ett jetplans. Med utgångspunkt från höjden och att föremålet förflyttade sig till Degerfors på fyra sekunder har UFO-gruppen kommit fram til att hastigheten måste legat mellan 1300 och 1950 km/tm. „Inget jetplan kan gå så fort och långt utan att föra oväsen“, säger man vidare i rapporten.

Möjligheten av att det kan ha rört sig om en meteorit utesluter man helt. Dessa förbränns omgående då de kommer in i jordatmosfären. Förbränningen tar från en ¾ sekund til 4 sekunder. Ljusreflex eller ljusspegling kan det inte heller, enligt gruppen, röra sig om. För att detta fenomen skall bli nämnvärt starkt måste temperaturen vara mellan + 4 och + 6 grader. När Sixten Jern gjorde sin observation hade landet fortfarande en ordentlig värmebölja med betydligt högre temperaturer. En ljusreflex påstår sällan eller aldrig.

Teorin om synvilla tycker man inom gruppen faller på sin egen orimlighet då det fanns sju vittnen till händelsen. Då fenomenet inte betedde sig som något känt fenomen drar man den slutsatsen att det rört sig om ett „flygande tefat“ – utomjordisk farkost. Förekomsten av flygande tefat strider de lärde om och har gjort under många år. Alltsedan debatten kom igång på allvar någon gång på 50-talet har denna fråga satt känslorna i svall. Undrar vad forskarna anser om vårt lilla lokala tefat? Ett inlägg är väl händelsen i varje fall i debatten om tefatens existens.

Karlskoga Tidning, 18. sept. 1969.

Romelanda-fru såg lysanda himlabåt

Försvarets forskningsanstalt har ett helt skåp fullt med pärmar fulla med rymdfenomen. Många har fått en naturlig förklaring, andra inte. Fru Tekla Eriksson i Slätten, Romelanda, var natten till onsdagen vittne till ett himlafenomen, som höll sig på firmamentet i varje fall i tre timmar. Objektet hade formen av en lysande. båtliknande figur med „en vit glaskula i fören“.

Innan fru Eriksson skulle gå til sängs vid 22,30-tiden på tisdagen kastade hon et blick ut

genom fönstret åt öster. Hon förvånades över det egendomliga ljus som rådde. Ganska högt på himmelskupan stod en vit sky. Den formade sig under hennes blickar till en kanotliknande figur.

– Den övre delen av „kanoten" var lysande vit. Längre ned på sidan var färgen blåaktig medan „kölen" var grön. Det såg ut som en randig båt, målad i tre färger i längdledden, säger fru Eriksson.

– En timme satt jag uppe och betragtade fenomenet. Figuren stod still, den rörde sig inte at något håll. Den stod högt över horisonten. Jag kan inte avgöra om föremålet var nära mig eller långt borta. Förbryllande var den där ansvällingen i båtens „för", Som en lysande vit glaskula.

– Klockan 1,30 på natten vaknade jag. Fenomenet var kvar på samma fläck. Det kändes nästan lite kusligt.

På Försvarets forskningsanstalt säger laborator Tage Eriksson att FOA inte kan komma med någon förklaring på detta „rymdfenomen".

Göteborgs-posten, 4. sept. 1969.

Mystisk ljusklot sågs i Hällesåker

Natten mellan lördag och söndag var 19-årige Bertil Lyrstedt på väg hem i sin bil. Han kom från Asa och åkte mot hemmet i Hällesåker. Plötsligt fick han syn på ett mystiskt ljussken på himlen. Det såg ut som ett ljust klot, och när han blinkade med billjuset blinkade föremålet tillbaka!

Föremålet följde efter bilen på några hundra meters höjd över marken. När 19-åringen kom hem väckte han sin mor och en bror. De iakttog tillsammans det lysande föremålet, som var helt ljudlöst.

Ing-Britt Lyrstedt, mor till 19-åringen, berättar för G-P:

– Klockan kvart i tre på natten kom Bertil plötsligt och väckte mig och sade att „ett flygande tefat följt efter honom" och att jag skulle komma och titta.

– När jag kom ut ur huset såg jag, och mina söner, ett starkt lysande klot som hade ett vertikalt „band" över sig. Klotet ökade och minskade i ljusstyrka. Jag tittade på det i omkring fem minuter, och övertygade mig om att det inte var en synvilla.

Hans Lyrstedt, 15 år, såg också „tefatet" tillsammans med sin mamma. Han säger:

– Jag tittade på föremålet i en hel timmes tid! Det var stort som en månskiva, på den höjd det var, när jag först såg det. Då stod det stilla, ibland „vaggade" det fram och tillbaka, sedan närmade det sig vårt hus. Det var på ca. 500 meter höjd som lägst.

– Det var helt ljudlöst, och lyste minst två gånger så starkt som en fullmåne! När det kom närmare såg jag hur det blänkte av metall.

– Då det började ljusna lite, gav det sig iväg med ett starkt visslande läte.

Någon naturlig förklaring till fenomenet är svårt att ge, då det inte kan ha varit ett flygplan eller en helikopter. Väderballonger släpps inte upp vid den aktuella tiden.

Göteborg-Posten.

FOA och de „flygande tefaten"

Med anledning av ett par nya mycket goda observationer av oidentifierade flygende föremål finner vi skäl att ånyo kritisera FOA för dess likgiltighed inför problemet UFO.

Med de ovan nämnda fallen avser vi en observation den 2.-9. av fru Tekla Eriksson i Romelanda och ett annat himlafenomen, som sågs av Bertil Lyrstedt, hans mor och bror i Hällesåker den 31. august.

Båda dessa fenomen observeradas under mer än en timme, och möjligheterna att finna en vedertagen naturlig förklaring ter sig, om man tar del av alla detaljer, som ganska små.

På grund av detta och på grund av otaliga observationer av liknande karaktär är det med stor tveksamhet som vi under de senaste åren följt FOA's uppföljning av rapporterade himlafenomen. Att rent slentrianmässigt och utan nämnvärda efterforskningar ta fram i förväg „skräddarsydda" förklaringar och servera dem för den lättledda allmänheten kan verkligen inte anses vara en arbetsrutin passende ett statligt, av skattemedel finansierat verk.

FOA's väl inövade politik går ut på:

1. att förklara vittnet som inkapabel att tyda sina egna sinnesintryck (FOA anser sig tydligen kunna göra det bättre).
2. att eventuellt helt misstänkliggöra vittnet.
3. att kasta fram förklaringar i stil med billeller gatlykter, kometer, månen, Venus, satelliter och väderballonger.
4. att i vetenskapligt tekniskt beslöjade formuleringar ge allmänheten intrycket av att man

är till fulle orienterad om grunden till alla oförklariga fenomen.

Detta sätt att handskas med UFO ger hos alla, som på ett eller annat sätt kommer i närmare kontakt med hela problemkomplexet, ett mycket tvivelaktigt intryck.

Vi har mycket svårt att förstå varför UFO-frågan tillmäts denna ytterst underordnade betydelse när det förekommit en del fall där t.o.m. FOA, med sin annars mycket välutvecklade fantasi och skicklighet att finna „förklaringar“, tvingats se sig gäckad. Det senaste exemplet i denna kategori är det tidligare nämnda Romelandsfallet. Visserligen är vi medvetna om de ytterst små resurser som FOA har tillgängliga i och för UFO-verksamhet, men detta faktum kan inte legalisera den nuvaranda inställningen och inriktningen till ämnet.

Tvärtom tycker vi att man under de gångna åren borde hunnit upptäcka, att här finns ett område där resurserna är klart otillräckliga och att ett faktiskt behov föreligger att på ett mer allvarligt sätt bedriva forskning och studium av dessa fenomen.

Ursäkter för att inte öka anslagsäskandena för denna specialverksamhet i form av hänvisningar till företagna „undersökningar“ i andra länder kan inte accepteras, då dessa präglats av samma inställning och resonemang som tidigare beskrevs karaktärisera FOA.

Vi slutar dock med att uttrycka en varm förhoppning att myndighetarnas fördomar och rädsla för att på allvar ta itu med problemet med tiden skall minska, så att den broms för sanningen som de för närvarande utgör kommer att lätta.

UFO-MOTALA

Mystisk föremål över Anten - tefat eller ballon?

Lysande kropp, blinkande sken.
Kom farande med ett fräsande.

ALINGSÅS: Finns det liv och kultur på andra planeter, som vi inte känner till? Finns det planeter med långt högre teknik än vår? Är de flygande tefaten en verklighet eller inte? Det kan ställas frågor i oändlighet i ämnet. Och det kan ställas frågan om man ska tro sina egna ögon och öron eller inte.

En familj som ställer sig själv alla dessa frågor i dagarna, är familjen Bertil och Ruth Anderberg i Alingsås samt dottern Birgitta.

De har alla tre samtidigt iakttagit samma fenomen och kunnat sinsemellan kontrollera att de sett exakt samma sak. Och iakttagelsen varade i en och en halv timmes tid, så det var inte något som bara svepte förbi och kan tolkas som en ren synvilla.

Iakttagelsen gjordes sent på måndagskvällen, när de vistades i sin sommarstuga vid Anten.

Först hördes ett fräsande ljud, som kom dem att börja spana upp i rymden efter orsaken. Så fick de se ett apelsinliknande föremål (det är väldigt svårt att beskriva storlek eller utseende, säger frk. Anderberg), som skred fram genom rymden. Det kom från samma håll det fräsande, raketliknande ljudet hörts och verkade först som en raket, som skjutits ut. Familjen kunde dock genast konstatera, att det inte var någon satellit, som gick sin jämna bana. Inte heller någon väderballong, på grund av det fräsande ljudet.

Föremålet kunde tydligt iakttas med blotta ögat som ett ljus, liknande en stjärna, men betydligt större. Det fanns jämförelsematerial, eftersom kvällen var stjärnaljus och klar. Färgerna gick i grönt, blåaktigt samt starkt rötlilla och skiftade stundtals, stundtals hade det alla tre färgerna. Den lysande vita färg som föremålet hade, fanns dock hela tiden.

FLYGANDE TEFAT?

Föremålet återfanns på samma plats under en dryg timmes tid och liksom hoppade och studsade i luften. Ibland verkade det gik till höger och ibland till vänster och stundtals intog det en sned ställning. Det utsände samtidigt ett starkt blinkande sken, så starkt att det gjorde ont i ögonen.

Sett genom kikare liknade det ett föremål av ungefär en melons storlek, något ovalt. Då syntes också små glimtar på föremålets kropp, liksom glimtar från en rad fönster.

Efter en och en halv timmes tid ungefär började det åter röra sig över rymden och försvann mot Kvarnabo-hållet (från andra sidan Anten sett) och skymdes av skogen.

Alltsedan det första, fräsande ljud tystnat, som hördes då föremålet likt en raket skjutit fram över Anten, var det helt ljudlöst. Och samma tystnad rådde, da det försvann.

TROLIGEN HÖGHÖJDSBALLONG

AT/ELT har funnit iakttagelsen värd att undersöka och vände sig därför till Chalmers rymdobservatorium på Råö för att få en eventuell förklaring.

Iakttagelsen är fullkomligt normal, säger fil. lic. Anders Winsberg på observatoriet.

Men det är ganska normalt att man sätter ett ljud i forbindelse med en ovanlig iakttagelse, säger han. Det händer i de fleste fall. Ljudet kan komma från helt andra källor och gör det som regel, men sammankopplas med det man just då upptäcker.

Det iakttagna föremålet är troligvis en amerikansk höghöjdsballong, utsänd för att utröna de meteorologiska förhållandena i rymden. De färdas runt hela Jorden och når höjder på 20–30 kilometer.

En sådan ballong kan ha en diameter på 100 meter och är ofta täckt av en tunn metallfolie, som glimmar i belysning och ger starka reflexer. På de höjder dessa ballonger färdas råder som regel solljus långt sedan den normalt gått ner, och de återkastar då solens ljus. Det kan även hända att det fladdrar i ballingens höljen, och da uppstår helt naturligt ett blinkande sken.

Det råder mycket starka vindar på dessa höjder, säger fil. lic. Winnberg vidare. Det medför, att ballongerna när de kommer in i dessa häftiga vindar rör sig mycket snabbt, för att dessemellan stanna upp. Luften i dessa rymdlager är mycket tunn och när vindstötarna sätter in kan även gasen i ballongen „skvalpa" och medverka att ett hoppande, blinkande sken uppstår.

Ballongerna medför även radiosändare, vilket gör att meteorologerna kan hålla ständig kontakt med dem och avläsa var de befinner sig.

De skiftande färgerna uppstår av den ljusbrytning som förekommer i atmosfären, och kan omfatta alla spektras färger. Sådant förekommer även hos stjärnor, som också kan ses ha ett blinkande sken. Det är samma förhållande med ballongerna.

Fil. lic. Winnberg omtalar också, att precis liknande iakttagelser gjordes såväl i Boråstrakten som i Halland under lördagen. Och en fru Hansson i Alingsås hade några dagar tidigare gjort samma iakttagelse och tagit kontakt med Råö.

Han säger slutligen, att meteorologerna på Torslanda upplyser, att dessa väderballonger alltid syns som mycket starka stjärnor.

NILS GLÄNTE

Alingsås Tidning, 5. sept. 1969.

En UFO-forskares bekymmer

Pressen försöker tiga ihjäl oss, klagar en „UFO-forskare", dvs. en person med Unidentified Flying Objects (oidentifierade flygande föremål) som specialitet.

Jeg vill här framföra några av de svårigheter den seriöse Flygande Tefats (UFO)-forskaren har råkat ut för i mina kontakter med pressen. En tidskrift hade för några år sedan en artikel där en del UFO's förklarades som kulblixtar m. m. Jag sände en skrivelse och förklarade brister och felaktigheter i artikeln till tidskriften. Detta brev har aldrig besvarats!

Den 10. sept. 1968 rapporterades om ett UFO över Madrid med tusentals vittnen. Jetjaktplan sändes upp, piloterna kunde inte göra annat än konstatera att det var ett UFO. Min fru som också är UFO-forskare ringde till en tidning väl medveten om at de flesta större europeiska tidningarna hade artiklar om detta fall. Den dam som tog emot svarade: „Folk är inte interesserade". Det borde de vara om allmänheten hade tillgång till seriös UFO-litteratur samt objektiva upplysningar i olika massmedia.

I en annan tidning uttalade en astronom sig synnerligen ovederhäftigt om UFO's. Med all respekt för dessa astronomers stora kunskaper inom sitt verksamhetsfält: beträffande ufologien har dessa auktoriteter utnämnt sig själva till „experter", trots att de inte känner till hundradelen av alla de hårda kalla fakta jag innehar. Efter någon dag ringde jag till tidningen och framförde några av mina motargument samt hänvisade till olika internationella vetenskapare som stöder hypotesen att UFO's år utomjordiska besökare. I luren hörs: „Ja, det här är namn som våra läsare inte känner till". Jeg hade bl. a. refererat till planeten Plutos upptäckare (1930) professor Clyde Tombaugh m. fl.!

Är det inte pressens skyldighet att informera läsarna att varje sak har två sidor så att även divergerande uppfattningar får komma till tals? Jag skickade även en skrivelse grundande sig på min mångåriga erfarenhet som UFO-forskare. Något svar har inte influtit på tre år. Detta luktar censur! En öppen fråga: Är det bara de „etablerade" i samhället som får plats på tidningarnas kultur och debattsidor?

Boris Jungkvist, Sollentuna.

Sydsvenska Dagbladet, 10. sept. 1969

Kontaktberetninger

Møde med u-jordiske væsener?

Dr. Hulvio B. Aleixo.

Baleia-tilfældet.
En ung brasilianers UFO-oplevelse –
Truet af mærkelige væsener –
Var det ikke-jordiske?

Dr. Aleixo er leder af UFO-forskningsselskabet Centro de Investigacao Civil dos Objetos Aéros Nao-Identificados – CICOANI fra Belo Horizonte, hovedstaden i staten Minas Gerais i Brasilien.

Hans fortrinlige, med videnskabelig grundighed gennemførte beretning om den unge Fabio Diniz' møde med en UFO-besætning, fremkom foruden i det brasilianske UFO-blad også i tre stedlige dagblade.

Følgende beretning er oversat til engelsk af Gordon Creighton for tidsskriftet „Flying Saucer Review" fra nov./dec. 1968.

Den 14. september 1967 henimod kl. 12 blev jeg ringet op af Dr. David Hazan, der er kommissær i sikkerhedspolitiet, og bedt om at komme hen på politigården. Da det drejede sig om en presserende sag, begav jeg mig straks derhen. Dr. Hazan forestillede mig her for en gymnasieelev, den sekstenårige Fabio J. Diniz, der udviste alle tegn på chok og som begyndte at fortælle, hvad han havde oplevet en time tidligere. Denne rapport førte vi til protokols og kørte så med den unge mand i politibil til den fodboldbane ved Baleia-hospitalet, hvor hændelsen havde fundet sted.

Den 16-årige Fabio Diniz' beretning.

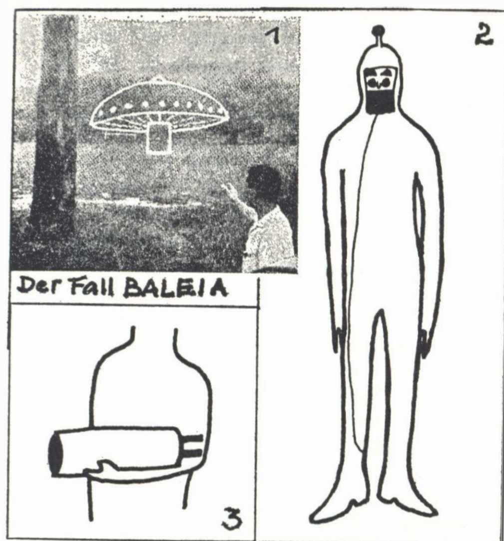
Fabio J. Diniz fortalte, at han henimod kl. 10,30 om formiddagen denne 14. september 1967 var kommet med bussen til endestationen „Baleia sygehus", hvorfra han var gået det korte stykke direkte til sygehuset til fods, for dér at sælge metal-persienner. Han gik ad en asfalteret vej, der på begge sider var indrammet af popler, og kom henimod kl. 10,50 forbi sygehusets fodboldbane. Her bemærkede han midt på pladsen et mærkværdigt objekt (figur 1) med paddehatteform, som han til at begynde med antog for et køretøj fra hæren, der netop gennemførte en „rekrutteringsuge". Pludselig udsendte det en sagte tone, og Fabio så, hvordan en gennemsigtig skærm, der syntes at være af glas, blev hejset ned fra kuplen, og bag denne skærm så man en mørk cylinder, som kuplen hvilede på. Derefter kom en åbning langsomt til syne nedefra og opefter i cylinderen, gennem hvilken to mærkelige skikkelser ved siden af hinanden dukkede op. Idet han instinktivt veg tilbage, hørte nu Fabio på perfekt portugisisk ordene: „Løb ikke bort! Kom nærmere!".

Ca. fem meter fra de fremmedartede væsener og stående ansigt til ansigt med dem, så Fabio, hvordan en af dem gik rundt om cylinderen, mens den anden sagde til ham „Kom herhen igen i morgen!"

Imidlertid var det andet væsen kommet tilbage, og Fabio så, at han under sin højre arm bar et instrument (fig. 3), som var rettet mod ham, noget der lignede et våben. Så vendte den mand sig om, der havde talt til ham og vinkede til den anden, at han skulle følge ham. Da de begge var forsvundet i cylinderåbningens mørke, bevægede det gennemsigtige forhæng sig med den samme tone, som da det blev sænket. Denne tone havde lighed med den lille brune fugl „Araponga"'s kalden (Procnias (Chasmorhyn chus) Nudicollis). Så begyndte maskinen at stige, langsomt, lydløst og fuldstændig lodret. Den forskrækkede Fabio begyndte at løbe; da han så sig om, fløj objektet på skrå, stadig langsomt; da han endnu en gang vendte sig om, var det allerede forsvundet.

Menneskelige væsener – to meter store.

Fabio Diniz anslår objektets to besætningsmedlemmers højde til 2–2,10 m, de var af ro-

bust legemsbygning og havde menneskelige former. Da de var dækket fra hoved til fod af en tætsluttende, dykkerdragtlignende, grøn klædning, var alt, hvad han kunne se, blot en del af ansigtet, med grønlig hud, to store runde øjne, der sad langt fra hinanden, uden hvidt i og kraftige, næsten trekantede øjenbryn. Mund og næsebor kunne ikke ses; en mørk del af deres hjælme skjulte dem. (Fig. 2).

Fra den underste del af denne hjælmskærm gik en snor hen over brystet, ned til den højre hæl og på ryggen igen op til nakken. Hælene syntes mærkeligt tykke, ligesom de af klædningen dækkede hænder. Den eneste forskel mellem de to bestod i, at han, der havde talt til ham og som syntes at være lederen, havde snoren, mens den anden bar instrumentet.

Særligt påfaldende for Fabio var den lethed, de bevægede sig med – med lange hurtige skridt og med fødderne højt hævet over jorden. I det hele taget syntes de at have en slags „jernhæle", for der hvor de havde gået, var græsset fladtrykt.

Objektet.

Selve UFO'et bestod af fire dele: kuplen med en diameter på ca. 20 m, brun med en række lugelignende åbninger. Denne kuppel drejede rundt om sig selv, da objektet fløj bort. Fra den flade underside af kuplen udgik lysstråler, skiftevis røde, blå og gule. Objektets cylindriske del var sortglinsende, godt 3 m bred og over 2 m høj. En stor del af den blev optaget af en dør, men det var ikke til at se, hvad der var bag den. Det fuldkomment gennemsigtige „glasforhæng" gav trods sin hvælvede facon intet genskin, hvilket skulle udelukke anvendelse af glas. På kuplen, lige i midten, fandtes en kegleformet del, der ikke bevægede sig, da cylinderen drejede rundt sammen med førerkabinen.

Fabio sagde desuden, at han i første øjeblik, da han løb hen til bussen, havde villet skynde sig hjem til sin mor, for at fortælle hende det hele, men så var han under buskørslen blevet klar over, at truslen fra de besynderlige væsener kunne betyde et chok for hendes svage helbred, og var først gået til politiet, hvor han var kommet 45 minutter efter hændelsen.

Dette er i korthed Fabios fortælling. Beretningen, der er optaget på bånd, giver yderligere dataljer af sekundær betydning.

Undersøgelsen.

Bemærkning: Til en sådan undersøgelse er det bedst egnede en forening af erfaringsmæssig iagttagelse og logisk kombination.

Derefter syntes den simpleste forklaring på den unge mands historie at være den „subjektive", det vil sige det kunne dreje sig enten om „bevidst fantasi", altså om en spøg, eller om „ubevidst fantasi", altså om en illusions- eller hallucinations-proces på psykologisk grundlag.

Borteliminering eller indskrænkning af den „subjektive" hypotese ville uvægerlig føre til den slutning, at beretningen omhandlede en virkeligt oplevet hændelse.

1. Kildeforskning.

a) Undersøgelse af hændelsens skueplads.

Sammensætningen af bevismaterialet var allerede begyndt ved det første forhør af den unge mand på politigården og blev fortsat ved vort besøg på skuepladsen. Der, i nærværelse af politiembedsmand Dr. Hazan og hans assistenter, politibilens chauffør og mig selv, genoplevede Fabio Diniz sit eventyr, hvorved han udviste kraftige følelsesmæssige reaktioner, især da han talte om de to menneskelige væsener, der var steget ud af UFO'et.

Ved eftersøgning af et eller andet bevis på den tørre jord med det visne græs fandt vi to mindre aftryk af form som dele af en cirkel, temmelig langt fra hinanden. I nærheden af den ene var der et aftryk som af en hæl fra en meget stor sko. Dette mente Fabio var et fodaftryk af det ene væsen, dog kunne det ikke fastslås ganske sikkert.

Mens eftersøgningen stod på, lå pladsen selv og dens omgivelser samt vejen så vel som Baleia-sygehusets vinduer fuldstændig øde hen.

Baleia-hospitalet ligger i forstaden Bairro da Saudade sydøst for Belo Horizonte, hovedstaden i staten Minas Gerais. Det består af flere paviloner og ligger isoleret i en bakket og skovrig egn. Foran bygningerne og til højre for poppelalleen ligger fodboldbanen.

b) Rekonstruktion af hændelsen den næste dag.

Kl. 10 næste formiddag begyndte en hel forskergruppe at rekonstruere tildragelsen. Til denne gruppe hørte fem medlemmer fra CICOANI samt tre observatører, desuden to medlemmer fra civil- og militærpolitiet og naturligvis den unge mand så vel som denne beretnings forfatter.

Pladsen blev fotograferet og filmet. Et kompas, der skulle vise afvigelser fra normalen, gjorde kun ubetydeligt udslag. Om radioaktiviteten i jorden var forhøjet, kunne man på grund af en fejl i en geigertæller ikke afgøre. Noget kornet materiale, øjensynligt brændt, blev fundet nær ved fodboldbanens midterlinie.

Sygeplejersker og hospitalsansatte, der blev udspurgt, om de havde observeret noget, fortalte, at de ikke havde bemærket noget usædvanligt på det omtalte tidspunkt, da de alle havde befundet sig i husets indre, enten ved arbejdet eller ved frokosten.

2. Gennemprøvning af bevismaterialet.

To dage efter den unge mands oplevelse begyndte sagen at vække pressens opmærksomhed. For at fastslå, om det i dette tilfælde drejede sig om en enkelt observation eller om den kunne indordnes sammen med en række lignende iagttagelser, gennemgik vi derefter rapporterne over næsten samtidige hændelser af denne art.

a) Samtidige hændelser.

Om aftenen den 16. september, altså to dage efter Fabios oplevelse, blev et mørkt UFO, der drejede sig i spiral om sin akse, iagttaget over Belo Horizonte. Vidnerne boede i forskellige dele af byen, kendte ikke hinanden og havde heller ingen forbindelse med hinanden.

Den 24. september henimod kl. 11,20 om formiddagen blev der over Itajuba i staten Minas Gerais set tre lysende legemer, en med en „kuppel og nedenunder en underdel, det hele omtrent i paddehatte-form. Denne underdel blev, eftersom objektet nærmede sig jorden (ned til ca. 2000 m), stadig større, men da det atter fjernede sig, så den ud som om den igen blev mindre, således at det hele nu kun lignede en flad skive".

Den 3. august blev en sagfører fra staten Rio de Janeiro, der kom kørende i bil, forfulgt af et UFO, der i beskrivelse var meget lig Baleia-sagens, hvis man anser den lille fremstående del underst som et synligt stykke af cylinderen, der blev trukket ind i det indre af objektet.

I den tidlige morgen den 7. juni forårsagede et UFO, der nærmede sig et motorkøretøj, at dets elektriske system blev afbrudt. Gennem det klartlysende objekts gennemsigtige overflade, så bilisten mærkelige væsener. I en beretning til repræsentanter for den stedlige UFO-studiegruppe (GEOANI) beskrev han fartøjet som paddehatteformet, hvoraf den fremstående del på det nederste stykke forekom firkantet.

Den 15., 17. og 18. august blev der set UFO'er i nærheden af Belo Horizonte. Objektet fra den 15. landede ved siden af hovedvej BR-135, mens dét fra den 18. blev observeret næsten på samme sted ca. 300 m over jorden.

I oktober 1967 fandt yderligere en række UFO-observationer sted i og i nærheden af Belo Horizonte. I et tilfælde fløj et UFO tidligt om morgenen så tæt over hustagene, at et af vidnerne, der blev revet ud af søvnen ved overflyvningen, fik et nervechok.

De fleste af disse tilfælde – og desuden andre, som ikke er anført her – blev behandlet fortroligt, det vil sige, at de ikke er blevet offentliggjort.

2) Tilfælde fra fjernere egne.

To dage efter Baleia-tilfældet bragte den brasilianske presse beretningen om en UFO-landing den 11. september 1967 i Villa Constitucion ved Rosario i Argentina. Den følgende dag fandt UFO-forskerne på skuepladsen kul-agtige smådele, kornede og med en ubehagelig lugt. UFO-studiegruppen i Rosario (GRODOV) lod en analyse foretage af dette materiale, og om resultatet heraf beretter anden del af artiklen.

UFO-Nachrichten, juli 1969. /BK.

UFO-mærkater udsolgt

Evt. genoptrykning vil blive bekendtgjort her i bladet.

Sammenligning med lignende tidligere tilfælde – Materiale fra UFO'er – analyseret i laboratorier.

1. Baleia.

Få meter fra det sted, hvor Fabio Diniz havde set objektet, fandt Alberto F. do Carmo fra UFO-studiegruppen og en politiembedsmand et par små sorte, uregelmæssigt formede korn. De vejede ikke meget, udsendte en ubehagelig lugt og smuldrede ved et let tryk. Denne substans blev bragt til central-instituttet for geografi ved universitetet i Minas Gerais, hvor professor Robert Leste Murto udsatte det for en strålingsprøve, der dog gav negativt resultat. Spektralanalysen påviste følgende bestanddele:

Materiale: ukendt.
Oprindelse: Landskabet ved Baleia-hospitalet, Bairro da Saudade, Belo Horizonte.
Farve: mørkt med ubehagelig lugt.
Analyse: hovedbestanddele: jern, magnesia, aluminium, silicium.
Sporelementer: kobber, fosfor, zink, kobalt, zirkonium, nikkel, titan.

Analysen blev gennemført af professor Edmar Vaz de Mello e Araujo.

2. Materialet fra Campo Grande.

Dette tilfælde fandt sted allerede i 1948. En morgen observerede Sr. Otaviano Bueno, der boede i rua Taipas 39 i Vila Pompeia, Sao Paulo, på en spadseretur ved den lille flod Betione i Mato Grosso, at et rundt, lysende objekt, lydløst kom ned og landede ved flodbredden. Ud af det kom der tre små væsener, der tilsyneladende tog jordprøver ved at bore huller i jorden med et rørformet instrument. Efter at UFOet igen var fløjet bort konstaterede vidnet, at alle huller var fuldkommen ens og firkantede. Han tog da en prøve at det materiale, som væsenerne havde taget med. Resultatet af denne analyse, foretaget på instituttet for teknisk forskning i Sao Paolo under nummeret 79 528, viste: 61 pct. silicium, 19 pct. aluminium, 11 pct. jern samt forskellige sporelementer.

Efter Sr. Buenos udsagn, kunne de videnskabsmænd, der foretog analysen, dog ikke sige, hvad vedkommende materiale kunne have været brugt til.

3. Firenze-tilfældet.

Den 27. oktober 1954 overfløj en hel formation flyvende tallerkener en fodboldplads, hvor lige ved 10.000 mennesker netop overværede en kamp. På grund af denne tildragelse og navnlig, da et af UFO'erne nedkastede glinsende flager, der for en stor del faldt midt på banen, blev kampen afbrudt og alle iagttog det usædvanlige fænomen.

Dette materiale blev undersøgt af det kemiske institut ved universitetet i Milano og professor Giovanni Canneris analyse viste følgende resultat:

„Substans af trævlet struktur, modstandsdygtigt for træk og drejning. Brænder, når det bliver fugtigt og efterlader en smeltbar, gennemsigtig rest. Spektralanalysen af denne rest viste jern. silicium, magnesia, kalcium og sporelementer. Den mikrokemiske prøve viste lighed med marieglas“ (siliconeglas).

4. Materialet fra Villa Constitucion, Argentina.

Denne substans blev således analyseret af afdelingen for geologi og mineralogi i La Plata:
MATERIALE: Stærkt radioaktiv substans.
OPRINDELSE: Villa Constitucion, Rosario, Argentina.
FARVE: Mørk, med ubehagelig lugt.
ANALYSE: Kulstof, magnesia, jern, nikkel, aluminium, kobber og sporelementer.

Efter hvad lederen af GEOANI, UFO-undersøgelses-selskabet i Itajuba, Minas Gerais, mener, synes tilstedeværelsen af magnesia at have stor interesse for ufonauter.

Den psykologiske undersøgelse.

Denne psykologiske undersøgelse af Baleia-tilfældet blev gennemført i fire faser:

1. Iagttagelse af vidnet. 2. Forhør med sandhedsserum. 3. Psykoanalyse og 4. Forhør under hypnose.

Iagttagelse af Fabio.

Fra det øjeblik, hvor jeg – en time efter begivenheden – lærte Fabio Diniz at kende på politigården, blev dennes opførsel ekstra grundigt kontrolleret og studeret, fremfor alt under de efterfølgende interviews, rekonstruktionen af oplevelsen på skuepladsen og også i det civile liv, i løbet af alle de efterfølgende dage.

Ved det første møde iagttog vi akutte psykosomatiske symptomer på angst og chok, hans ansigtsudtryk viste frygt og forbavselse; han var bleg, hans hænder rystede, han svedte meget, følte et tryk på brystet og havde forhøjet pulsslag. Desuden følte han sig usikker og bange

i nærværelse af fremmede. Til tider græd han, især når han beskrev „mændene" og truslen mod sin familie.

Forbindelsen mellem disse følelsesmæssige forstyrrelser og netop denne fase i hans beretning holdt sig i flere dage og er også klart til at høre på båndoptagelsen.

Vi er overbeviste om, at disse forstyrrelser intet har med hans logiske tænkning at gøre, ligeså lidt som med klarheden af hans bevidsthed, med orientering i tid og rum eller hans opmærksomhed og iagttagelsesevne. Dette førte til den konklusion, at symptomerne på det følelsesmæssige område var begrænset af, at vi intet tegn kunne finde på psykopatiske anlæg, der kunne have muliggjort hallucinationer.

Forhør med sandhedsserum.

Prøverne med sandhedsserum angik ikke kun det unge vidne selv, men også hans familie, venner, kolleger, naboer og foresatte. Målet for disse prøver var at tilvejebringe følgende grundlag: hans fysiske konstitution, patologiske tilfælde i familien, familiens historie og miljø, hans sociale og uddannelsesmæssige stade, hans interesser og tilbøjeligheder, hans religion, og desuden de strukturelle og dynamiske aspekter af hans personlighed.

Alt dette viste for den unge mand en klar tendens til at fantasere, forbundet med de typiske pubertetsproblemer og et udpræget ønske om selvbekræftelse på grund af en vis hårdhed i det miljø, han lever. På den anden side fandtes der ingen holdepunkter for patologiske anlæg. Muligheden for organisk beskadigelse på grund af alkohol, stofmisbrug, medikamenter o. l. faldt bort.

Psykoanalyser.

Disse prøver – nu og da afbrudte – omfattede en hel række duelighedsprøver, to personlighedsprøver og en undersøgelse af hans interesser.

Afbrydelsen skyldes kurser, som Fabio Diniz deltog i som elev ved marineskolen i Vitoria i staten Espiritu Santo. Da episoden fandt sted, var han næsten færdig og var blevet udvalgt sammen med et dusin andre ud af ca. 30 ansøgere til en uddannelse.

Hypnose.

Efter at den unge mand og hans forældre havde indvilget i det, blev denne derefter præsenteret for en person, der foretager den slags prøver. Men derefter var Fabio Diniz så uvillig til at man foretog prøven på ham, at vi afstod fra det.

Undersøgelsens udnyttelse:

Idet man antog, at den skildrede episode i Baleia i virkeligheden fandt sted, blev de negative og positive aspekter i den unge mands opførsel samt prøvernes udfald vejet mod hinanden.

De negative punkter var:

1. at ingen andre end det ungdommelige vidne skulle have bemærket landingen af så stort et objekt ved højlys dag, selv om efterundersøgelsen havde vist, at ingen havde iagttaget skuepladsen på dette tidspunkt.

2. Den unge mand har tilbøjelighed til at fantasere og er nem at påvirke.

3. Kort før denne oplevelse havde Fabio Diniz tilset en netop afdød ven i et ligkapel.

4. Engang indenfor de seneste par år blev der vist en film i det brasilianske fjernsyn med en flyvende tallerken, der mindede om Fabios beskrivelse, men han havde dog ikke set filmen.

Positive aspekter:

Under de talrige gentagelser fortalte Fabio Diniz stadig nøjagtig den samme, nøje sammenhængende beretning, der fra først til sidst er klar og logisk.

Skønt der kun blev offentliggjort meget lidt om det, forekom der på samme tid som Baleia-tilfældet en række andre observationer, der tydede på, at UFO'er opererede i egnen omkring Belo Horizonte. Blandt de offentliggjorte observationer var dog ingen skildret således, at man kunne sige, at den unge mand bare havde taget dem som forbillede for sin beretning.

1. Objektets form- og konstruktionsenkeltheder.

Mange enkeltheder i hans tilfælde minder om lignende begivenheder seks forskellige steder i Brasilien. Desuden kunne vi konstatere, at Fabio Diniz intet vidste om disse, fremfor alt ikke om enkeltheder som de følgende:

a) Cirkelformet kabine med cylinderagtig underbygning, således at det hele virkede som en paddehat.
b) Luger nær ved kabinens yderrand.

2. Funktionsenkeltheder.

a) Den som elevator fungerende, bevægelige cylinder, der ved UFO'ets landing blev sænket og igen hævet ved bortflyvningen. Efter at have betragtet en række andre tilfælde synes der at være stor sandsynlighed for, at

denne UFO-type ikke når helt ned til jorden, men bliver svævende i en højde, der tillader mandskabet at stige ud. Dette forklarer også, hvorfor der ikke blev fundet aftryk på jorden.

b) Cylinderens dør åbnede sig langsomt nedefra og opefter.

c) Den langsomme lodrette opstigning de første par meter, derefter den pludselige, hurtige acceleration i en hældende flyvevinkel.

d) De forskelligtfarvede, pulserende lys og

e) den lydløse flugt.

3. Besætningen.

a) Tilstedeværelsen af menneskelige væsener, for det meste i et antal af to, i størrelse fra ca. 1,50 til 2,15 m.

b) Den udelte klædning, ofte så stramtsiddende som en dykkerdragt, med antenner på hovedet.

c) Tale til vidnet i dennes eget sprog med en stemme, der lyder, som om den kommer ud af en højtaler.

Ydermere udviste Fabio Diniz under de gentagne forhør og tankemæssige rekonstruktioner af oplevelsen så intense symptomer på angst, at han umuligt kan have simuleret. En direkte forbindelse mellem forhøjelsen af den følelsesmæssige spænding og beretningen om truslen trådte klart frem.

Efter denne undersøgelse står Baleia-sagen ved siden af en række andre lignende tilfælde som et stykke positivt bevismateriale.

Konklusion.

Efter det foreliggende bevismateriale må den antagelse, at den unge Fabio Diniz beretning drejede sig om ren fantasi, henlægges. Med andre ord, hele hans holdning udtrykte klart, at han alvorligt troede at have set, hvad han beskrev.

For den antagelse, at det drejede sig om ubevidst fantasi, i dette tilfælde altså om en visuel eller hørt hallucination, giver den ovenfor skildrede beretning kun lidt plads.

På den anden side udvider det stadigt voksende dokumentationsmateriale om de flyvende tallerkeners egenskaber og flyvemanøvrer omfanget af troværdighed i tilfælde som det skildrede. Med andre ord, der findes i hundredevis af lignende tilfælde, således at også Baleia-tilfældet forekommer troværdigt, så meget mere når man tager de omstændigheder i betragtning, som den unge mand har beskrevet.

Det endelige svar vil vi ganske vist først få engang i fremtiden.

Belo Horizonte, november 1967.

UFO-Nachrichten, aug. 1969. /BK.

KOMMENTAR:

Der tales ustandseligt om en trussel mod Fabios familie, kan læserne få øje på den?

Red.

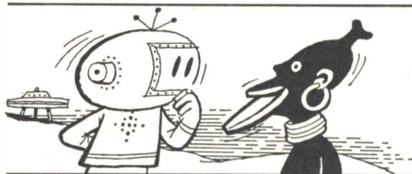
Norske UFO-tidsskrifter

2 (eller måske snarere 3) norske UFO-grupper har planer om at udsende tidsskrifter i 1970. Det ene blad er faktisk allerede udkommet med sit første nummer. Det er „FAKTA?" – „– tidsskrift for kosmisk filosofi, UFO og fysiske og psykiske fenomen og ekstraordinære iakttagelser".

„Fakta?" et stencileret blad i A-5 format på 20 sider. Det skal udkomme med 6 numre årligt, og prisen pr. år (abonnement) er sat til kr. 20,00. Abonnement tegnes gennem bladets ansvarshavende redaktør, hr. Asle Overholdt, Postboks 2720, 5010 Bergen. Postgiro 32 17 52.

Det andet tidsskrift står „Trondheim UFO-forening (i samarbejde med UFO-Informasjin, Oslo) for. De 2 foreninger skal deles om pladsen i bladet, ligeledes i A-5 format, med ca. 16 sider.

Alle oplysninger fås gennem Trondheim UFO-Forenings formand, hr. K. Stenødegård, Blokk nr. 7A, Søndre Halset, 7000 Trondheim.

RAPPORT HJØRNET

Siden sidst er der registreret ti rapporter, der alle var fra i år. De 7 af rapporterne var fra Tromsø og Havstad i Norge, 5634 Barløse, 7453 Frederiks, 2500 Valby, 1577 København samt 9500 Hobro.

Den interessanteste observation var fra Køge-bugt området og fandt sted den 30. juli. Vi havde håbet på at få flere rapporter ind på observationen end det blev tilfældet, idet vi bl. a. skrev til „Dagbladet" i Ringsted, som havde omtalt observationen. Da man imidlertid bragte vort brev samtidig med en forklaring om at man helt sikkert vidste, det drejede sig om ganske naturlige ting, gav artiklen intet positivt resultat. Der kom ingen svar, og dermed forsvandt både „Dagbladets" og vor mulighed for nogensinde med sikkerhed at kunne fastslå, *hvad* der sås over Køge Bugt.

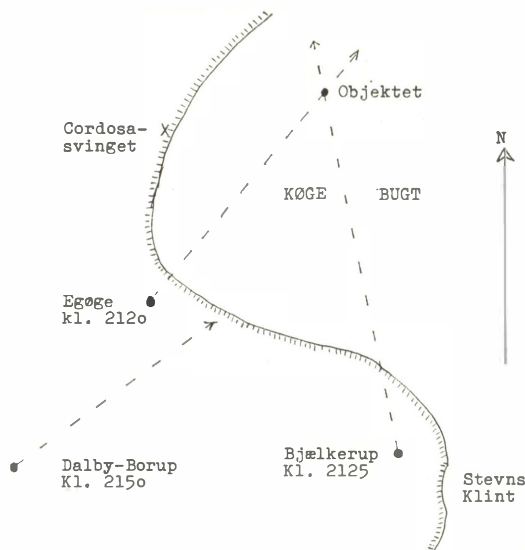
Ægteparret O. H. C. stod ved et træ i indkørselen til deres gård i Egøge nær Køge, da de kl. 21,20 lagde mærke til to klare lys ganske lavt på den nordøstlige himmel. Lysene var tæt sammen, og så nærmest ud som var de placeret på en bil. Man iagttog de to lys i omkring fire minutter, og i al den tid stod de stille på himlen. De sås lige over to høje popler, hvorfor højde og retning var nem at fastslå. Fruen skyndte sig ind efter en kikkert (7x16) ved observationens begyndelse, hvorfor man havde lejlighed til at se objektet (eller objekterne) gennem kikkert i omkring to minutter. Man fik i øvrigt ikke noget tydeligere indtryk af lysenes beskaffenhed ved at iagttage dem gennem kikkerten.

Efter fire minutters forløb slukkedes lysene på een gang, og der udsendtes i det samme et bundt store gnister mod venstre. Straks satte objektet sig i bevægelse mod højre. Farten var opnået med det samme, der var altså ingen akcelleration. Fra at se ud som to lys, skiftede udseendet karakter, således at det nu sås som et enkelt, blåligt blinkende lys, der blinkede med omtrent samme intervaller som lysene på et fly, sagde observatøren. Objektet forsvandt af syne i horisonten mod øst. Medens objektet fløj afsted, mente observatøren at have hørt en fløjtende lyd, men fruen hørte intet.

Observatør nummer to, herr GF, så objektet fra Bjælkerup på Stevns. Han beretter, at han gik en tur med hunden. Klokken var ca. 21,25, da han fik øje på et kraftigt lys mod NNV. Det kraftige lys forsvandt, og en samling små, lysende kugler blev skudt ud mod venstre, og i det samme bevægede objektet sig mod højre med en anslået fart som et almindeligt fly. Observatøren mener, at det er muligt, at objektet allerede var i bevægelse, da observationen begyndte. Efter 10 sekunders observation forsvandt objektet i dis i østlig retning fra observationsstedet.

Her har vi mulighed for at foretage en pejling, idet man må regne med stor mulighed for at observatør 1 og 2 begge har set objektet på det tidspunkt, hvor det satte sig i bevægelse. For at kunne foretage en nøjagtig pejling, bør man have mindst tre forskellige observationer. Her har vi to; det giver os mulighed for at pejle, men ikke med nøjagtighed. Et skøn viser at objektet må have befundet sig 10 km ude over Køge Bugt i retning ØNØ fra Cordosa-svinget på A-2. Højden svinger mellem de to observationer, men da man må gå ud fra, at retning og højde er mest nøjagtig set fra Egøge, tror jeg man kan sige, at objektet har befundet sig i godt 1000 meters højde.

Ovennævnte to observationer var dog ikke hele hændelsesforløbet. Femten minutter senere ser herr BJ fra Dalby Borup et objekt stå uroligt på himlen i kompasretning 54 grader og ca. 10–12 grader over horisonten. Objektet foretog bevægelser i det lodrette og vandrette plan og skiftede farve fra rødt til violet og tilbage. Efter ca. en halv snes minutters observation så herr BJ

4–6 små røde objekter nærme sig det store objekt fra begge sider og derpå flyve ind i dette. Det store satte sig derpå i bevægelse og forsvandt med stor fart lodret op.

„Dagbladet" i Ringsted var så venlig at checke med Kastrup Lufthavn, Flyvevåbnet, Stevns Fortet og Stevns Fyr, men ingen steder havde man iagttaget noget usædvanligt. „Man" mente dog, at det kunne have været et fly, der var kommet ud af kurs og var søgt ind mod kysten med tændte projektører for at få landkending. Senere meddelte „Dagbladet" at man havde et (ikke navngivet eller identificeret) øjenvidne, som med sikkerhed kunne sige, at der havde været tale om et fly. Det kræver i sagens interesse et par kommentarer.

For det første har der ikke været tale om et fly af helikoptertypen, da man så ville have vidst om det i Kastrup eller fra Flyvevåbnet. Et IFR-fly (IFR = Instrument Flight Rules) har der ikke været tale om, idet et sådant navigerer udelukkende på instrumenterne og under konstant kontrol fra flyveledelsen. For det tredie har der sikkert heller ikke været tale om et VFR-fly (VFR = Visual Flight Rules). Et sådant fly er ganske vist ikke under konstant kontrol fra flyveledelsens side, men skal til gengæld opfylde visse krav for at kunne få lov til at flyve. Da et VFR-fly ikke navigerer ved hjælp af instrumenterne, men ved visuel navigation, må det kun flyve under bestemte betingelser. Man kræver en vis sigtbarhed lodret og vandret, en vis afstand til skyer og desuden at det er lyst. Da der på observationstidspunktet var tusmørke, og da flyet drejede af i en kurs væk fra land, ville det ikke have været i stand til at finde en landingsplads inden det af Luftfartsdirektoratet fastsatte tidspunkt for senest mulig landing. Da der ikke er nogen pilot, der har fået bøde for at lande for sent, må man nok droppe den teori.

Den eneste mulighed må efter mit skøn være et IFR-fly, der lavede skoleflyvning i området. I sådant et tilfælde behøver flyveledelsen ikke nødvendigvis at kende flyets nøjagtige position hele tiden. Man kunne tænke sig at flyet har sænket understellet af øvelsesgrunde. MEN senest når flyet svingede sydpå, ville man kunne se dets orange-røde antikollisionslys, ligesom man i det klare vejr skulle kunne se det grønne vingetip-lys samt det hvide halelys. Dette stemmer imidlertid ikke med observatørernes opgivelser.

Dette med at tænde projektører i 1000 meters højde i håb om at få landkending er ihvertfald noget sludder. Desuden vil man til enhver tid have alle tiders landkending i det klare vejr ved at se på lysene fra Køge og København samt på alle lysene fra A-2, hvad enhver, der har fløjet ind over området i mørke ved.

De øvrige detailler, såsom stilleståen, lodret opstigning samt kraftig fartændring uden synlig akcelleration tyder altsammen på noget andet end et fly. Objektet må derfor regnes for et UFO.

ej.

RUMFARTSNYT

Ny sovjetisk raketmotor

I en højde af ca. 100 km over jorden har russiske forskere afprøvet en plasma-motor, og man opnåede en udstrømningshastighed på ca. 13 km/sek., oplyste russerne på den 20. Internationale Astronautik Kongres, der fandt sted i Mar del Plata, Argentina.

Forsøgene fandt sted under en serie flyvninger med formål at frembringe en hypersonisk motor. Plasma-motoren blev i hvert enkelt tilfælde opsendt med en mindre rakettype, lig den ESRO benytter i Nordsverige til forskellige højdeforsøg. Russerne oplyste, at når raketten havde bragt motoren op i en bestemt (ikke-offentliggjort) højde og hastighed, blev den startet. Brændstoffet til plasma-motoren skulle bestå af kvælstof-atomer. *ej.*

Ingen smalle steder

NASA kæmper bravt for at få sine bevillinger igennem, men har måttet akceptere nedskæringer og indskrænkninger. Sådan er det åbenbart ikke i Sovjet. „Der er ingen mangel på penge til rumforsøg i mit land", udtalte Pjotr L. Kapitsa, en ledende sovjetisk fysiker. Samtidig tilføjede han, at rumkapløbet stadig eksisterede. „Det er sundt med et konkurrencemoment", sagde han og bemærkede yderligere: „Hvis USA sender to mænd til Månen, sender vi tre, og hvis USA sender folk til Mars, vil *vi* sende folk til Mars!"

Kapitsa gav dog ingen tidsfrister for disse kommende opgaver. *ej.*

Månebil

Det er helt klart, at såfremt astronauterne altid skal udforske Månen til fods, vil det være forholdsvis begrænsede områder, man vil være i stand til at undersøge, og det er hverken praktisk eller særlig smart, når man nu engang tænker over, hvor dyrt det er med et måneforsøg. Man agter derfor at modificere nogle af de kommende Apollo-rumskibe, således at de vil være i stand til at bære mere, og derved skulle man kunne have en lille månebil med.

Nu er det blevet offentliggjort, at de store Boeing-fabrikker i USA har vundet licitationen for denne månebil, som i rumfartsterminologien kaldes en „Lunar Rover". Vognen vil komme til at veje et par hundrede kilo og få en rækkevidde på tæt ved 100 km. Den skal benyttes af besætningerne på Apollo 17–20, d.v.s. første gang i sommeren 1971. *ej.*

Data fra Venus 5 og 6

Sovjet har offentliggjort en del detailler vedrørende de to Venus-sonder, der landede på Venus i maj måned. Man har også samtidig oplyst, at Venus 4 i sin tid ophørte med at transmittere efter halvanden times nedstigning og *inden* den nåede planetens overflade.

Det samme skete for Venus 5 og 6, selvom disse to ca. een meter store sonder var blevet forstærket til at kunne tåle tryk på op til 27 atmosfærer. Begge fartøjer transmitterede i ca. 50 minutter, medens de dalede ca. 40 km ned i samme tidsrum.

Vi skal her nævne de vigtigste af de data, som er blevet offentliggjort. Begge kapsler vejede 400 kg og blev sendt ind i Venus' atmosfære i en vinkel på 63° i forhold til horisonten. Denne vinkel, i forbindelse med en indtrædelseshastighed på 12 km/sek. forårsagede en meget kraftig decelleration, der gav tyngdekraftpåvirkninger på helt op til 450G! Efter at atmosfæren havde nedbremset kapslerne til 225 m/sek., blev der først udløst en lille faldskærm og lidt senere den egentlige bremsefaldskærm, der var betydeligt større.

På grundlag af de oplysninger man i sin tid havde fået fra Venus 4, havde man konstrueret Venus 5 og 6 anderledes. Bl.a. lod man kapslerne indtræde i atmosfæren med større hastighed og fik derved 50 pct. større G-påvirkning. Samtidig havde man konstrueret dem til at modstå et atmosfærisk tryk på op til 27 atmosfærer. Også bremsefaldskærmen var ny. For det første kunne

den modstå temperaturer højere end 500⁰ C., og for det andet var den mindsket 70 pct. i størrelse i forhold til Venus 4's. Grunden var, at man ville opnå en hurtigere nedstigning til planetens overflade og derved undgå, at kapslen gennem længere tid drev for atmosfæriske strømninger i den tætte atmosfære.

Hvad oplyste kapslerne så? I Venus 5 og 6 var der anbragt instrumenter til måling af bl.a. tryk og temperatur. Under nedstigningen tog hver kapsel mere end 50 temperatur- samt mere end 70 trykmålinger. Transmissionerne viste, at begge målte trykpåvirkninger fra 0,5 til 27 atmosfærer. Begge registrerede de 27 atmosfærer, som var deres strukturelle begrænsning. Venus 5's radarhøjdemåler viste, at de 27 atmosfærers tryk blev nået i en højde af ca. 26.000 meter over overfladen, medens Venus 6 var i en højde af 12.000 meter, da den målte det samme. Det mener russerne kan forklares ved, at Venus 5 dalede ned mod hav eller fladt terræn, hvorimod Venus 6 dalede ned over høje bjerge. Forøvrigt landede sonderne kun små 300 km fra hinanden. Det punkt, hvor de indtrådte i atmosfæren, var forøvrigt kun 190 km fra det forudberegnede, – hvordan man så ellers finder ud af det!

Hvad temperaturen angår lå det sådan, at Venus 5's første måling var 0,6 atmosfærer og 25⁰ C., hvorimod Venus 6 startede ved 1,0 atmosfære og 60⁰ C. Målingerne blev i begge tilfælde påbegyndt umiddelbart efter at hovedfaldskærmen var udfoldet, men russerne har ikke oplyst noget om hvorvidt sonderne var programmeret til at udløse faldskærmene på forskellige tidspunkter. Såvidt vides målte begge sonder den maksimale temperatur til 320⁰ C.

Det er værd at bemærke, at russerne plottede den vertikale temperaturkurve ind og fandt, at den kun varierede lidt fra den teoretiske adiabatiske temperaturkurve. Hvis man fortsatte denne kurve, ville man nå frem til at overfladeforholdene under Venus 5 ville have været 140 atmosfærers tryk og en temperatur på 530⁰ C. Under Venus 6 ville man nå frem til 60 atmosfærer og 400⁰ C. Afvigelserne kan som tidligere nævnt være p. gr. af terrænforskelle.

Sluttelig skal anføres atmosfærens indhold af luftarter: Kuldioksyd 93–97 pct., kvælstof og andre inaktive luftarter 2–5 pct. og ilt maksimum 0,4 pct.

Man må jo nok erkende, at alle disse målinger, – der i det store og hele er bekræftet ved andre forsøg, sovjetiske som amerikanske, – efterhånden giver os en tydelig indikation af, at heller ikke Venus virker så tillokkende på os, som den gjorde engang! *ej.*

Månejord er god jord!

HOUSTON, fredag.
Washington Post & Politiken.

Videnskabsmændene i rumcenteret i Houston har med stadig stigende forbløffelse konstateret, at visse planter vokser betydeligt hurtigere i månestøv end i jordisk muld. Denne opdagelse åbner vide perspektiver for den videre rumforskning og kan blive et af de væsentligste resultater af menneskets første månefærd.

En lille plante, kaldet levermos, der normalt vokser på klipper eller i skove, har i små fade med månestøv nået en højde på 7,5 cm, hvilket gør dem til kæmper blandt levermosplanter. Ved siden af dem står nogle fade med samme plante dyrket i jordisk jord. De er ganske små – end ikke to cm høje – og blege. Grokraften i månestøvet er således for denne plante mere end tredobbelt.

Lignende opmærksomhed vækker nogle unge bregner, der også vokser hurtigere i månestøvet.

Måneafgrøder

Opdagelsen af denne grokraft kan ifølge nogle plantespecialister betyde, at man i dag vil kunne dyrke afgrøder på månen, der kan forsyne besøgende med føde, vand – og først og fremmest ilt. Dette vil i høj grad forenkle problemet med oprettelse af månebaser.

At planterne overhovedet kunne gro i månestøvet, blev for første gang bemærket i slutningen af august, men dengang blev forskellen i grokraft betegnet som minimal.

Nu, adskillige vækst-uger senere, fremviser dr. Kemmerer nogle af de opsigtsvækkende planter og udbryder:

– Dette er spændende. Det er et af de virkelige uventede resultater af Apollo 11-færden.

Vand af urin

Dr. Robert Gilruth, direktør for rumforskningscenteret, har nu fremskyndet en undersøgelse for at finde spor af særlige mineraler eller månestoffer, som muligvis kan være årsag til fænomenet.

Dr. Charles Walkinshaw, der er plantepatalog, understreger, at månestøvet ikke havde nogen ekstra gro-effekt på planter som salat, tobak, ris, hvede eller sukkerrørsplanter.

– Men, hvad der virkelig ophidser mig, er, at mange af disse planter, som f.eks. salat, klarede sig lige så godt i månestøv som i almindelig jord, udtaler han.

– Jeg tror, at vi vil kunne dyrke spiselige planter på månen, hvis vi tilfører dem lidt kunstig gødning – kvælstof, kultof og sandsynligvis lidt fosfor. Og man kunne få ilt og rent drikkevand fra et system af disse planter, hvis man tilfører systemet vand i form af simpel urin.

Sammensætningen

Levermos er mellem de første planter, der vokser op i vulkanske områder på jorden eller på nyspaltede klipper.

– Vi ved allerede nu, fortsætter dr. Walkinshaw, at månestøvet har et højt indhold af stoffet titan, som er giftigt for planter. Men måske virker det ikke giftigt, når visse andre stoffer er til stede eller mangler – månestøvet har et lavt indhold af kalium og natrium, og kulstof mangler helt.

– Jeg venter ikke, at vi finder noget i planteernæringen, som vi ikke kan finde på jorden, opsummerer han, men stoffernes sammensætning kan give vigtige oplysninger.

Politiken, 15. nov. 1969.

Spor af solsystemets skabelse

Måne-prøverne er 4,6 milliarder år gamle, røbes det nu

WASHINGTON, søndag.

Washington Post & Politiken.

Det er lykkedes menneskene at skaffe sig materiale fra solsystemets skabelse. Med stor bestemthed er det fastslået, at de prøver, Apollo 11-astronauterne hjembragte fra månen, er 4,6 milliarder år gamle, det vil sige fra den tid, da jorden og de øvrige planeter dannedes.

De ældste klippestykker, der hidtil er fundet på jorden, i stærkt medtaget tilstand som følge af erosion, er 3,3 milliarder år.

Den nøjagtige datering af månematerialet foretoges i to laboratorier, det ene på California Institute of Technology i Pasadena, det andets identitet kendes ikke. Den amerikanske rumfartsorganisation NASA har anmodet alle videnskabsmænd, der studerer måneprøverne, om ikke at udtale sig, før forskerne har været samlet til konference i januar.

Men den fremtrædende måneteoretiker, dr. Harold C. Urey, har i en tale i San Diego afsløret den nye datering, om end han tilføjede: – Jeg har ikke lov at sige mere.

En videnskabsmand kaldte oplysningen „en nyhed af uvurderlig betydning for videnskaben". – Den åbner måske vejen til viden om dannelsen af hele solsystemet, erklærede han.

Dr. Urey sagde, at opdagelsen underbyggede hans synspunkter om månens oprindelse – at den var blevet til langt fra jorden i et fjernt område af solsystemet af akkumuleret materiale, der var blevet tilovers fra dannelsen af de større planeter. Månen drev rundt i solsystemet og blev senere indfanget af jordens tiltrækningskraft, mente dr. Urey.

Politiken, 10. nov. 1969.

Kort for hovedet

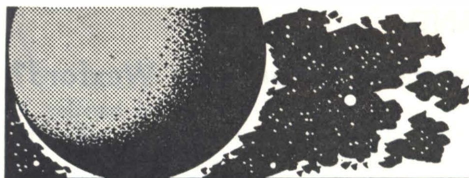
Vedr. Eric von Däniken: Fortids gåder – fremtids virkelighed. Strubes Forlag. København 1968.

I den tyske originaludgave findes i kapitel VI en formel, der desværre er faldet ud i den danske udgave (side 65).

Formlen ser således ud:

(Måne) 20 x 13 = 260 x 2 x 73 = 37960
(Sol) 8 x 13 = 104 x 5 x 73 = 37960
(Venus) 5 x 13 = 65 x 8 x 73 = 37960

Ole Henningsen.

JORDEN RUNDT

NEW ZEALAND

Er Mount Maunganui UFO-center?

„Bay of Plenty Times", lørdag, den 15. marts 1969.

Troen på, at Mount Maunganui på New Zealand har en særlig tiltrækning på UFOer, muligvis fordi en slags navigationsantenne findes langt inde i det, blev udtrykt ved bjerget i morges af kaptajn Bruce Cathie, pilot i National Airways Corporation og forfatter af en nyligt udgivet bog.

Grunden til denne udtalelse er de mange UFO-observationer på Tauranga egnen og den kendsgerning, at der er en hovedgennemskæring af netsystemet, langs med hvilket han tror, UFOerne flyver, direkte over Mount Maunganui.

Indenfor de sidste seks måneder havde piloten i en National Airways Corporation Friendship maskine observeret „en meget stor firkant af klart, hvidt lys" på Mount Maunganuis skråninger, sagde han. Observationen blev gjort kl. 11 om formiddagen og lyset var tydeligt nok ikke menneskeskabt.

„Der er noget i selve bjerget. Jeg tror, det er et vigtigt punkt i det system UFOerne arbejder efter. Når de bliver set et bestemt sted, er de der ikke ved et tilfælde. De udfører sikkert en eller anden funktion", sagde han.

Kaptajn Cathie sagde, han havde fundet ud af, at videnskabsmænd i New Zealand og i udlandet faktisk var i gensidig forbindelse med UFOerne. Han havde skrevet til premierministeren, Mr. Holyoake, sat ham ind i, hvad han havde fundet ud af, og spurgt, om han frit kunne bruge informationerne i endnu en bog om emnet, som han regner med at udgive om ca. et år.

Mr. Holyoake svarede i et brev dateret den 18. september 1968: „De spørger mig, om offentliggørelsen af disse forhold kunne være skadelig for New Zealands sikkerhed. Jeg har foretaget passende forespørgsler, og resultatet heraf er, at der ikke synes at være nogen grund til ikke at udgive den bog, De har i sinde".

Kaptajn Cathie afslog at udtale sig nærmere om de videnskabelige forbindelsesled, han havde opdaget, idet han sagde, at han ville foretrække først at diskutere situationen fuldt ud i sin bog. Men han fremviste for en journalist fra „Bay of Plenty Times" kort, rapporter, informationer og udregninger, som tyder på et afgjort forbindelsesled mellem videnskabsmænd fra New Zealand og UFO-observationer.

Kraftsystem

Kort fortalt tror kaptajn Cathie, at UFOerne er bemandede fartøjer ude fra rummet, der arbejder på at skabe eller genskabe et globalt antigravitations-kraftsystem.

Videnskabsmænd har fået nogen kendskab til dette, de arbejder efter lignende teorier, som dem han fremsætter, men de forsøger at „dysse sagen ned", fordi en umådelig fri-energi kilde er involveret.

Kaptajn Cathie tror, at når det globale kraftsystem er komplet, vil UFOerne blive set i stadig større antal.

Men han sagde, at der ingen grund var til at blive bange eller bekymret for dem. Så vidt han havde været i stand til at konstatere, havde de ikke fjendtlige hensigter.

Gennemgang af rapporter

I løbet af de fjorten dages ferie, som han og Mrs. Cathie samt familien er begyndt på i dag ved bjerget, håber han at kunne gennemgå rapporterne om de UFOer, der er set i Papamoa-distriktet. Efter at have afsat Papamoas position på sit kort over energi-nettet på New Zealand, konstaterede han, det var seks miles øst og syv og en halv mile syd for hovednettets linier – nøjagtigt på de underordnede navigationskurser, han tror, UFOerne bruger.

New Zealand Scientific Approach, 14. juli 1969 /BK.

NORGE

Objekt observeret af piloter

Tre SAS besætninger i tre forskellige maskiner meddeler at have observeret et kugleformet, strålende objekt, som delte sig i to dele kl. 05,05 den 1. november 1968. Observationen, som indbefattede observatører på jorden, fandt sted i Midtnorge, da der blev holdt manøvrer ved Henningvatnet. Alle observatører beskrev objektet som enormt og klart, kommende fra sydøst og med retning mod nordvest. Det udsendte kraftige lysstråler i flere retninger, og så derefter pludselig ud til at eksplodere „i et hav af lys", mens et mindre objekt syntes at skille sig ud fra hovedobjektet. Begge objekter fortsatte mod nordvest, hvor de forsvandt bag skyerne. Samlet observationstid: fem minutter.

The A P.R.O. Bulletin, maj-juni 1969 /BK.

BRASILIEN

Flyvende tallerkener en hel dag over en by

Rio de Janeiro, 22. okt. 1968.

En lille by, Lins, i det indre af staten Sao Paolo, oplever ophidsede dage som følge af vedvarende optræden af „uidentificerede objekter" på himlen. De mystiske rumskibe har i nogen tid vist sig næsten dagligt enten over Lins eller over mindre landsbyer i nærheden og forårsager en atmosfære af ængstelse.

Kommandanten for den i Lins stationerede 4. jægerbatallion udsender patruljer, der gennemstrejfer området specielt om natten, i et forsøg på at berolige befolkningen. Tre astronomiprofessorer har begivet sig fra Sao Paolo til Lins for at studere fænomenet og sammen med andre danne en gruppe på 15 „tallerkenjægere". Gruppens opgave er at forsøge at identificere tallerkenernes natur, når de viser sig, og registrere deres karakteristika, tid og varighed af deres opdukken og andre enkeltheder.

„CARLINO-SERA", 22. okt. 1968.
UFO-Nachrichten, sept. 1969 /BK.

IRLAND

Flyvende tallerken over Wexford?

En forretningskvinde fra Wexford hævder, at hun så et uidentificeret, flyvende objekt på nattehimlen over Wexford sidste søndag nat.

Kvinden, som foretrækker ikke at få sit navn opgivet, sagde hun så et rundt objekt omgivet af et rødt skær over Wexford ved midnatstid om søndagen.

I indeværende år har der, eftersom skepsis'en vedrørende de uidentificerede, flyvende objekter er aftaget, været en række rapporter om UFO-observationer i Irland, særligt i det indre af landet.

Over hele verden er der i det sidste par årtier dannet et antal organisationer med den opgave at registrere observationer af uidentificerede, flyvende objekter.

Men først i de senere år efter at rumkapløbet har understøttet den overbevisning, at der kan være liv på andre planeter, er observationerne blevet accepteret som værende ægte („tilladelige").

Forretningskvinden fra Wexford sagde: „Jeg var på vej hjem søndag nat omkring kl. 11,50 og beundrede den klare nat.

„Først så jeg noget, der lignede et spor fra en jetmaskine på himlen, men senere, da jeg nåede mit hjem, kiggede jeg op og så et rundt objekt, der udsendte et rødt skær".

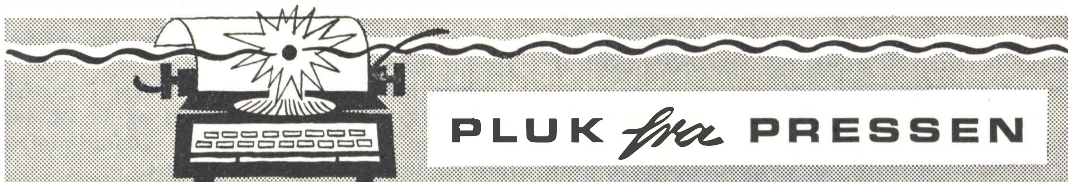
Kvinden er overbevist om, at objektet ikke var en natflyver eller en satellit i omløb om Jorden og tilføjede: „Objektet syntes at flyve så lavt over byen, at jeg troede, det ville lande i Crescent Quay".

Free Press (Eire) 4. juli 1969 /BK.

Kort for hovedet

Et vidne påstår at have set et UFO lande ved Flinders Park i Australien den 17. februar 1969. The Australian Flying Saucer Research Society omtaler dette: Et 9 meter stort, metallisk objekt, efter beskrivelsen formet som en omvendt underkop, rapporteredes nær jorden, ca. 60 meter fra vidnet. Det havde hvide lys eller -åbninger langs kanten, og en normal menneskeskikkelse i hvid overall gik frem og tilbage bag objektet, bøjede sig ned og „gjorde et eller andet ved jorden". Der blev også hørt en summen.

A.F.S.R.S.-Newsletter, juni 69 /IOKj.

UFO, set over grevskabet Tipperary i Irland 26. december 1965. Bag den lysende genstand ses en lysende hale, som var næsten usynlig for det blotte øje, men som kom frem på fotografiet.

(Foto: Lisbet Mortensen).

Bare tag et billede

Hvordan en vantro blev overbevist om, at hun havde set en flyvende tallerken

At se en flyvende tallerken, hvis man vil dét, er skam nemt nok. Men at tage et billede af en flyvende tallerken, uden at have planlagt det på forhånd og tænkt over, hvordan det skal gøres, det er noget ganske andet. Hvis det sidste sker, og man virkelig er kommet til at fotografere et uidentificeret flyvende objekt, en UFO, sådan hedder de i flyvende tallerken-eksperters sprog, så kan det ende med, at alle andre tror mere på ens UFO, end man selv gør.

Billedet af den gengivne UFO blev taget på St. Stephen's Day (26. december) 1965, fra en bakkekam i en vild hedeegn i grevskabet Tipperary i Irland. Himlen var klar og høj den dag. Det var på en køretur efter St. Stephen's Day's frokost, en frokost, som briterne og irlænderne fejrer på samme måde, som vi fejrer middagen nytårsaften, altså med megen god mad og drikke.

Nu siger det sig selv, at hvis man ser en flyvende tallerken nytårsaften og taler højt om det, så er der ikke mange, der gider at høre særlig godt efter. Hvis man på St. Stephen's Day's eftermiddag kommer hjem og beretter om mærkelige ting på himlen, så er det akkurat ligesådan. Ingen tager det alvorligt.

I hvert fald lød kommentarerne den pågældende eftermiddag i 1965 nogenlunde sådan:

– Hi, hi, åh, børn, vil I ikke lige holde op, og ho, ho, drak I nu ikke lidt for meget ved frokostbordet.

Jo, det kan da godt være, at vi gjorde det. Men ikke mere, end at der stadig var åndsnærværelse nok til at hive et fotografiapparat frem

i tide og tage billedet, da den mærkelige genstand viste sig på himlen og bevægede sig fra højre horisont til venstre og forsvandt i løbet af et par minutter.

Det var ikke, fordi der var noget særligt håb om, at en lille, fjern, lysende genstand kunne gengives på et billigt Agfa-kamera-fotografi, men apparatet blev hevet frem ude på heden og negativet siden hen indleveret hos en UFO-ekspert på Victoria and Albert Museum i London og fremkaldt af en professionel fotograf ved navn Percy Hennell.

Men alligevel. Og når nu al den hån kom til, og ingen troede på øjenvidneskildring – så kunne man jo ligeså godt lige se, hvad der var kommet ud af billedet.

Fremkaldelsen afslørede en lysende plet af form som en flyvende tallerken.

– Åh, sagde eksperterne, ... en UFO.

– Jamen, nej dog, sagde alle de mennesker, der først havde hånet os.

– Jamen, det sagde vi jo, sagde vi sejrsstolte.

Men så sagde vi det ikke mere, for nu begyndte andre at sige det for os.

Kloge hoveder fortalte om UFOen i engelsk og irsk tv, i BBC, i The Times og Le Monde og mange andre steder. Et par Oxford-professorer diskuterede sagen i læserbreve.

Det blev fastslået, at vores UFO hverken var en meteor, en fiksstjerne, temperatursvingninger i højere luftlag, skyformationer, trækfugle, luftballoner, ildkugler, produktet af en febervildelse eller en løgnehistorie.

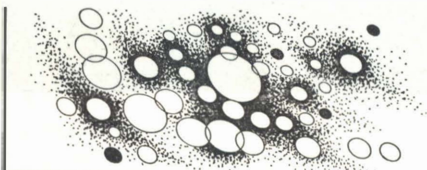
Det er mægtig rart at få at vide, at man ikke lyver.

Og det er rart at blive belært om sin vantro, når man ikke selv har troet så meget på eksistensen af flyvende tallerkener.

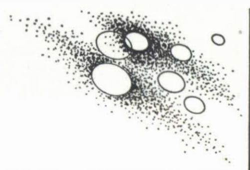
Man skal bare gå ud og tage et billede.

Lisbet.

Jyllands-Posten, 13. sep. 1969.

DIVERSE

Lysbilleder for rumfartsinteresserede

At Sverige for et par år tilbage havde en satellit i kredsløb om jorden, er vel ukendt for de fleste. Sandheden er dog også den, at „satellitten" var et fotografiapparat, som astronauten Michael Collins tabte under sin Gemini 10 flyvning i juli 1966.

Det efterhånden så berømte kamera var fremstillet af Hasselblad i Sverige, der har leveret en væsentlig del af fotoudstyret til de amerikanske rumflyvninger.

Disse kameraer er alle udstyret med objektiver fra det verdenskendte tyske firma Carl Zeiss, der netop har udsendt 5 serier dias hver på 12 optagelser med nogle af de mest berømte „rumfartsoptagelser".

Alle billeder er frigivet af den amerikanske rumfartsadministration NASA.

De 3 første serier omfatter billeder optaget under Gemini forsøgene, medens de sidste 2 omfatter Apollo flyvninger (til og med Apollo 8, der ved juletid 1968 fløj omkring Månen).

Serie 1 omfatter:

Golfkysten, Galveston bugten, Houston.
Suez kanalen, Ægyptens østkyst, Sinai halvøen.
Del af Jorden og Månen.
Geologiske formationer i Øst Algier.
Nil deltaet, Suez kanalen, Sinai halvøen og det døde hav.
Del af Sahara ørkenen i det vestlige Algier efter regnskyl.
Yang-tse-Kiang floden og Dongting-Hu-søen.
Del af Tonkin bugten.
Titicaca søen, dele af Peru, Chile og Bolivia.
Colorado flodens udmunding i den californiske bugt.

Det sydlige Indien og Ceylon.
Salton søen med ikke tidligere kendt strømhvirvel.

Serie 2 omfatter:

Sydvestafrika, Hvalfisk bugten, Diamantbjergene.
Østspidsen af den arabiske halvø med Oman bugten og geologiske detaljer.
„Øjet" i en orkan samt dens spiralbevægelser ud mod periferien.
Peru, Stillehavskysten og Andesbjergene.
Mexico og sydlige del af Californien.
Sammenkoblingsmanøvre i rummet.
Gibraltar, brænding ved Marokkos vestkyst.
Gemini 12 rumskibet forbundet med Agena målfartøjet.
Samme i anden optagelse.
Iran, Niriz søen og Zagros bjergene.
Skyformationer over Atlanterhavet.
Agena raketten med ikke-bortsprængt beskyttelseskappe (den vrede alligator).

Serie 3 omfatter:

Gemini 6 i rendezvous med Gemini 7.
Samme i „formationsflyvning".
Kartografisk optagelse.
Sahara ørkenen med udløbere af Atlas bjergene.
Bjergkæde i den sydlige del af den arabiske halvø, Kap Guardafui.
Optagelse foretaget under astronauten Cernans rumvandring.
Sinai halvøen, Suez bugten og i baggrunden det døde hav.
Ætiopien, Somaliland, sydspidsen af den arabiske halvø og Aden bugten.
Gemini 11 ved rendezvous med Agena målfartøjet.
Begge fartøjer sammenkoblet.
Begge fartøjer sammenkoblet overflyver den kaliforniske bugt.
Sikkert det mest berømte af alle billeder fra rummet: Den amerikanske astronaut Edward H. White på spadseretur i rummet.

Serie 4 omfatter følgende optagelser fra Apollo 7 flyvningen:

Indien, Nepal, Tibet og Himalaja.
Sydkysten af den japanske ø Kyuschu.

Iran, persiske bugt og øen Qeshm.
Kuwait, Irak og Iran.
Sudan med blå og hvide Nil i området ved Khartum.
Missippi floden i USA.
Tschad søen i nordlige Centralafrika.
Polynesien i Stillehavet.
Puna de Atacama (provinserne Salta og Catamarca i nordvest Argentina.
Det bortsprængte Saturn IV B rakettrin.
Det indre af Apollo 7.
Astronaut W. Gunningham under flyvningen.

Serie 5 omfatter følgende optagelser fra Apollo 8 flyvningen:

Månen set fra en afstand af 200.000 km.
Optagelse af Jorden.
Optagelse af Månen.
Månehorisonten med tydelig måneoverfladestruktur.
Optagelse af krateret Ziolkowsky, opkaldt efter den berømte russiske raketpioner.
Endnu unavngivet krater på Månens bagside.
En fascinerende optagelse: Jorden står op over Månens horisont.
Jorden er nu 5^0 over Månens horisont.
Og nu 10^0 over horisonten.
Optagelse fra Måneoverfladen.
Teleoptagelse lodret ned på Månens overflade.
Samme optagelse med anden brændvidde.

5 serier a 12 billeder. Farvedias 24 x 36. Pris pr. serie: kr. 12,00. Lysbillederne er monteret i karton og der medfølger teksthefte på tysk.

Bestillinger tilligemed forudbetaling (postanvisning, check m.v.) bedes sendt til:

SUFOI's UDKLIPSCENTRAL, Ole Henningsen Østre Boulevard 9¹, 4900 Nakskov.

Husk tydelig angivelse af serie nr. og afsenderadresse.

NB: 1–1½ måneds leveringstid må påregnes.

SIDSTE: Endnu 3 serier er udsendt – med dias fra Apollo 9-, Apollo 10- og Apollo 11- flyvningerne.

UFO-MØDER

Offentlige UFO-foredrag i Stor-København!

Som De måske har bemærket, har SUFOI i efteråret afholdt en serie alment orienterende foredrag i det storkøbenhavnske område. Dette forsøg på at bringe sagen ud til folk, der endnu ikke måtte have hørt om den, vil fortsætte, idet der bliver et månedligt arrangement indtil maj.

Foredragene, der holdes af major Frank Pedersen, vil hver gang omfatte en bred orientering om UFO'erne og de forhold, man mener, der knytter sig til dem; herunder – UFO'er i fortiden – nutidsobservationer – statistik – videnskabens og de officielle instansers indstilling hertil – kontaktberetninger – liv i rummet – lysbilleder.

De kan også hjælpe til! De har sikkert nogle bekendte, De med jævne mellemrum omtaler UFO'erne overfor. Fortæl disse mennesker om foredragene og prøv at få dem til at komme.

Da UFO-NYT fremover kun udkommer hveranden måned kan ikke alle foredrag annonceres heri, men i stedet beder vi Dem se i distrikts- eller dagspressen. Møderne vil altid finde sted *den anden fredag i hver måned!* Skulle De være i tvivl om, hvor i Storkøbenhavn det næste arrangement finder sted, kan De altid henvende Dem til én af SUFOI's repræsentanter i området.

Peter A. Hansen.

FLYVENDE TALLERKENER – EN ALVORLIG SAG!

Ovenstående bog af Frank Edwards er efterhånden ikke så let at få fat i mere, men det har nu vist sig, at Bog-Børsen, Studiestræde 10, København K., ligger inde med helt nye eksemplarer for kr. 5,00 pr. stk. Normalprisen er ellers kr. 13,20.

Bogen er godt skrevet, og det er en god julegave, så har De den ikke selv, så er chancen der for en god julegave til et familiemedlem eller en god ven. Adressen var:

Bog-Børsen, Studiestræde 10, København K. Telf.: BYen 2580. Giro: 56 379.

Stort offentligt UFO-foredrag

Major Frank Pedersen taler om de „flyvende tallerkener" fredag den 9. januar kl. 19,45 i foredragssalen på STADSBIBLIOTEKET I LYNGBY, Hovedgaden 28, Kgs. Lyngby
Der vises lysbilleder og bagefter vil der blive lejlighed til at stille spørgsmål.
Entré 5 kr. ved indgangen.
Kom venligst i god tid!

KONTAKTADRESSER I DANMARK

København og omegn.

2791 DRAGØR: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, tlf. (01) 53 10 35.

2000 FREDERIKSBERG: Sejer Sejersen, Smallegade 30 D, 2000 F.
Steen Landsy, Jul. Valentinersvej 15,5, 2000 F.

2900 HELLERUP: Peter Alf Hansen, Lille Strandvej 6D, tlf. HE 775.

2770 KASTRUP: Inger Larsen, Soldugvej 17.

2770 KASTRUP: Flemming Jensen, Kastruplundsgade 70.

2770 KASTRUP: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35 tlf. (01) 51 11 41.

1313 KBH. K.: S. Olsen, Skt. Paulsgade 14, tlf. MI 9407.

2200 KBH. N.: Willy Wegner, Odinsgade 2, 4. sal.

2610 RØDOVRE: Lene Nielsen, Nørrekær 74.

2740 SKOVLUNDE: John Jacobsen, Lundebjerggårdsvej 302, tlf. (01) 91 41 92.

Sjælland og Lolland-Falster.

3460 BIRKERØD: Fru Kirsten Benn, Nørrevang 11, tlf. (01) 81 33 92.

2640 HEDEHUSENE: Sv. Larsen, Bakkevej 1, Fløng. tlf. (03) 16 19 17.

4621 GADSTRUP: Finn Nielsen, Ramsømagle by.

3400 HILLERØD: Wagn O. Jensen, Fredskovhellet 12, 2., tlf. (03) 26 57 06.

2970 HØRSHOLM: X.P. Madsen, Bakkehave 8, tlf. (01) 86 16 77.

4900 NAKSKOV: Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1.

4700 NÆSTVED: Kristen Kristensen, Jørgen Jensensvej 57, tlf. (03) 72 12 53.

4200 SLAGELSE: Fru Gerda Ohrt, Schweizerplads 5,2.

4660 ST. HEDDINGE: Karl Hansen, „Kræmmergården", tlf. (03) 70 25 51.

2950 VEDBÆK: Jørgen F. Jensen, Marievej 16.

Jylland.

8230 ÅBYHØJ: E. Gundersen, H. C. Andersensvej 11, tlf. (061) 5 85 61.

8000 ÅRHUS C: Frede Storgaard Sørensen, Bülowsgade 16, 2. sal t.v.

7000 FREDERICIA: P. M. Frederiksen, Chr. Richardtsvej 11 A, tlf. (059) 2 23 27.

8500 GRENÅ: Guy Markus, Østergade 7, tlf. (06) 32 10 27.

8700 HORSENS: Bent Sørensen, Haldrup, tlf. (066) 2 77 11.

6000 KOLDING: G. Th. Jensen, Åbenraavej 43, tlf. (055) 2 32 93.

8600 LINÅ pr. Silkeborg: Hanne og Poul Nielsen tlf. (06) 83 51 11, Mollerup 156.

9400 NØRRESUNDBY: Willy B. Nielsen, Skansevej 52.

8900 RANDERS: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 B, tlf. (064) 2 92 98.

8600 SILKEBORG: Jørgen Andersen, Glentevej 37, tlf. 1322.

6520 TOFTLUND: Tage Lau, Søndergade 21.

7600 STRUER: S. P. Christensen, Søndergade 56.

6400 SØNDERBORG: Benny Ølbye, Sdr. Landevej 35.

7700 THISTED: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81, tlf. 1604.

Fyn og øerne.

5000 ODENSE: Martin Thygesen, Møllervænget 12, tlf. (09) 12 14 84.

5574 RØRMOSEHUS: Jytte Pedersen, Vedtofte, tlf. (09) 45 12 60.

5700 SVENDBORG: Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal th., tlf. (09) 21 58 44.

NORGE

ALTA: Valther Esjeholm, postbox 265, Alta.

UFO-Bergen postbox 1155.

BODØ: Knut Rønning, Elias Blixvei 19.

HARSTAD: Arild Vollan, Hans Egedesgt. 64.

OSLO: Nils Jacob Jacobsen, Disenveien 15, Oslo 5.

SALHUS: Odd Nilsen, Salhus pr. Bergen.

SKIEN: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandvei 6.

STAVANGER: Robert Moklev, Musegt. 76 – Tlf. 29 1 49, Stavanger.

SØNDRE HØLAND: Kr. Ydersbond, Hemnes.

TRONDHEIM: Tronheim UFO-forening, Østersundsgt. 24.

TROMSØ: Tromsø UFO-forening, Fiskergt. 8, 9000 Tromsø.
Arnold Lockertsen, Glavær, Ringveien, 9000 Tromsø.

TØNSBERG: Knut Ljosland, Sv Lasken, 3170 Sem st., Tønsberg, tlf. 28439.

SVERIGE

FORNÅSA: UFO-Motala, Fack 5, S 59033, Fornåsa.

Indspilning af UFO-film!

Af det tyske UFO-tidsskrift „UFO-Nachrichten", november 1969, fremgår det, at der er ved at blive indspillet en film om flyvende tallerkener.

Indspilningen foretages af det kendte tyske filmselskab „BAVARIA" i samarbejde med Karl L. Veit/DUIST, Tyskland, Donald E. Keyhoe/NICAP, USA, Colman Von Keviczky/ICUFON, USA, Gene Duplantier, Canada, og Paz Garzia, Lima/Peru.

Handlingen tager sit udgangspunkt i UFO-Kongressen/Mainz/1967, der på visse punkter til optagelserne vil blive rekonstrueret. Den gennem ugebladene kendte „hypnosesag" med Betty og Barney Hill fra USA indgår også i drejebogen, ligesom professor Hermann Oberth har givet tilsagn om at medvirke.

En del af filmen vil blive indspillet i USA, og fra New York meddeles det, at optagelserne med Colman Von Keviczky fra Intercontinental UFO Research and Analytic Network, allerede har fundet sted.

Filmens titel er „DIE DELEGATION", og foreløbig er det meningen, at den vil blive vist i „Zweiten Deutschen Fernsehen/ZDF" i løbet af vinteren 1969/70, hvilket muliggør, at den kan ses af fjernseere i Sønderjylland, på Fyn og Lolland-Falster m.v.

Der vil blive forsøgt skaffet nøjagtige oplysninger om udsendelsestidspunktet.

Ole Henningsen.